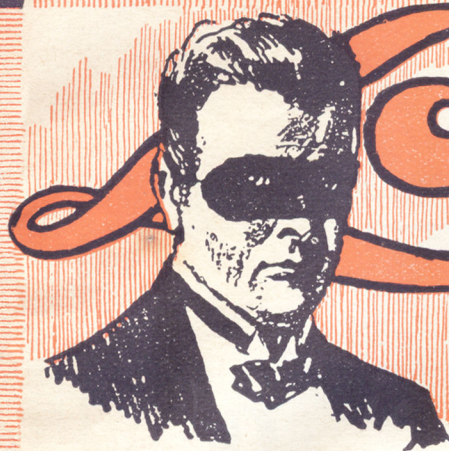

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1005

DE HAAIEN VAN LONDEN.

20 cent

Lewis stiet het lichaam van zich af en het viel levenloos ter aarde.

NIEUWE SERIE

De Haaien van Londen.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE BANKOVERVAL.

De Midland Bank heeft het op dit oogenblik ongetwijfeld lang niet meer zoo druk als toen het Pond Sterling zijn normale waarde nog bezat, maar er gaat toch nog vrij wat om, want vele landbouwers beleggen daar hun geld, of verrichten door middel van deze Bank hun betalingen.

Er zijn bepaalde dagen in de maand, waarop er zelfs heel wat contanten liggen in de hooge, zware brandkast, welke staat in de kamer van den kassier, die een loket heeft, uitkomende in de groote hal, en die door twee deuren in verbinding staat met de andere vertrekken, die voor wissels, den chequedienst, de prolongatie en al die andere geheimzinnige onderdeelen van het geldverkeer, die voor den leek steeds een diep mysterie zullen blijven.

Het was op zulk een dag, omstreeks half elf in den morgen, toen het drama een aanvang begon te nemen, dat met een klein merkteken voorzien is in de lange lijst van avonturen welke Charles Brand heeft bijgehouden, en waarin zijn vriend en beschermer Lord Edward Lister, ook geheeten John Raffles, een hoofdrol vervult.

De Midland Bank is een vrij oud gebouw,

van een grillige bouworde, het geen het gevolg is van een samentrekking van twee groote heerenhuizen, met ongeveer een eeuw verschil in aanleg en bouw. Men heeft heel wat moeten sloopen en neerhalen, teneinde ongeveer in het midden de groote hal te kunnen bouwen, waarop de in brons gevatte loketten uitkomen. De bank is een weinig ouderwetsch en zoo loopt bijvoorbeeld het bronzen hekwerk, dat de beampten scheidt van het publiek niet door tot aan de zoldering, zooals dat tegenwoordig meestal het geval is, maar het reikt maar een paar meter boven de toonbank van zwart marmar, die als een hoefijzer rondom de geheele hal loopt, met de breede voordeuren als middelpunt.

Er zijn maar twee breede voordeuren in de hall, op een plek dus, waar de toonbank even onderbroken is, maar die kunnen slechts geopend worden van de binnenzijde, door den beampte, die er den sleutel van heeft.

Door het publiek mogen zij nooit gebruikt worden, gelijk men begrijpen kan. Men moet zich in de hal ophouden en die den directeur wil spreken, wordt met een omweg naar diens kantoor gevoerd.

Dit leelijke maar goedbeklante gebouw is gelegen aan Tufnell Park Road, in het Noorden van de stad Londen en ongeveer recht tegen het prachtige, uitmuntend onderhouden voetbal en cricket-terrein waar ook atletische wedstrijden worden gehouden.

Het huis ligt vlak bij Dalmeny Road, en is daarvan slechts door het hoekhuis gescheiden.

Om half elf dus was het tamelijk stil in de ruime, marmere en bronzen hal met haar geweldige glazen koepel.

Voor het loket „coupons“ stond een oude boer, dadelijk als zoodanig herkenbaar, al was het maar door zijn geweldig, ouderwetsch regenscherm, en zoeven was er een deftige oude heer binnengetreden, die zonder aarzeling en als iemand die daar bekend is toeliep op het loket „beleggingen“. Wat verder stond een jongmeisje, heel knap, elegant gekleed te praten met een bankbeambte — maar ergdenkenden zouden het in twijfel kunnen trekken, of dat gesprek wel geldzaken betrof.

Verder liep de zwaarlijvige bejaarde concierge met afgemeten stappen op en neer, voorbij de wijdgeopende voordeur, met de handen op den rug, waarvan hij er nu en dan een van haar plaats bracht, om zijn geweldige knevels te kunnen opstrijken.

Van den kant van het sportveld kwam een groote auto aanrijden, een donkerblauwe limousine, in zeer snelle vaart, en die met kracht remde en stilstond voor het bankgebouw, met den radiator in de richting van de Dalmeny Road.

De twee portieren vlogen tegelijkertijd open, en zes mannen sprongen uit den wagen, die snel als de wind het trottoir overstaken, de lage stoep opwipten en het volgende oogenblik de hal betraden.

De portier had zich juist weer op zijn wandeling omgewend, en bleef een oogenblik als door den donder getroffen kijken naar die zes mannen, en voor zijn schrik was reden genoeg, want zij droegen allen zwarte lappen voor het gelaat en diëp in het voorhoofd getrokken petten, zoodat alleen hun oogen zichtbaar waren. Koude, wreede, roofdieroogen, die spiedend rondzagen, en aan welke niets scheen te ontgaan.

De portier deed haastig een stap terzijde, en greep, of liever wilde grijpen naar den hefboom, die naast de deur van zijn loge bevond, en die hij ook van binnen af kon hantieren.

Er kraakte een schot, en de arme, oude man viel, midden in de borst getroffen, zwaar neer op het gladde witte marmer van den

vloer, dat hij aanstonds met zijn bloed rood kleurde.

Waarschijnlijk had hij een alarmsignaal in beweging willen brengen, misschien wel de zware deuren automatisch sluiten, of door die enkele beweging de politie waarschuwen — naar hij was er niet meer toe in staat, en vlug als apen, blijkbaar volgens een vooraf nauwkeurig beraamd doel, verspreidden de bandieten zich door de hal en ieder verrichtte de taak die hem was aangewezen, snel en doeltreffend.

De oude heer had de groote onvoorzichtigheid gehad, na de eerste rauw uitgeschreeuwde aanmaning om de handen op te steken een beweging naar zijn zak te maken en het volgende oogenblik zakte hij langzaam in elkaar, neerglijdend langs het zwarte marmer van de toonbank en daar lag hij nu, eveneens getroffen door een kogel, voorover op den vloer, met de beenen een weinig onder zich getrokken, terwijl zijn hoed hem van het hoofd was gevallen, en nu langzaam voortrolde, als een ding met eigen leven beziel, tot de marmere wand hem stuitte.

Het boertje was verstandiger en hief, deftig aan zijn pijp trekkend van de zenuwen, onmiddellijk zijn beide handen omhoog en bij iedere andere omstandigheid had men misschien moeten lachen om de gelaatsuitdrukking van de man en om zijn dwaas figuur, zooals hij daar stond met zijn groene parapluie als een zwaard boven zijn hoofd opgeheven.

Het jonge meisje stond, wit tot in de lippen voor het loket, totdat een ruw bevel ook haar dwong de handen op te steken.

Dit alles had zeker nog geen seconde geduurd, en reeds stonden er drie kerels op verschillende plaatsen voor het bronzen hek, staken de brownings door de spijlen en bevalen:

— Niemand mag weg! Wie een vin verroert krijgt den kogel!

De vierde man hield den boer en het meisje in bedwang, en de twee anderen waren reeds, als echte acrobaten, over het bronzen hek heengewipt, dat dus te laag bleek, zooals reeds werd neergeschreven.

Zij moesten ter plaatse uitstekend bekend zijn, want zonder zich ook maar een seconde te bedenken, opende een van hen een van de reeds genoemde deuren waarop de sleutel stak, teneinde zich een vrijen en gemakkelijken aftocht te verzekeren, terwijl een tweede regelrecht afstapte op de brandkast, die niemand nog had durven dichtwerpen. De kerel had het geld dus als het ware slechts voor het wegnemen, en hij deed dit met een vlugheid en tevens met een overleg die duidelijke aan-

toonden, dat deze bankroover op de hoogte was van het Bankvak, en wist wat hij het eerste moest stelen.

Hij graaide met zijn linkerhand alles uit de kast wat van zijn gading was, stopte het in een valies, dat de tweede man, die van het hek, thans geopend naast hem hield, en hanteerde met zijn rechter de geweldig groote browning.

Onbewegelijk bleven de drie bandieten die in de hal waren gebleven op hun post, slechts nu en dan vluchtig het hoofd omwendend, teneinde naar buiten te zien, naar de auto, waar de chauffeur schijnbaar onverschillig en met een hand in zijn zak gedompeld, met het eene been over het andere geslagen, en met den linkerarm op de auto leunend, stond te wachten — maar die inderdaad de omgeving scherp in het oog hield en klaar was om zoo noodig het waarschuwingssein te geven, of iemand neer te schieten.

Een van de kerels stond met zijn voeten vlak bij het grijze hoofd van den neergeschoten, ouden heer, maar hij scheen niet eens op hem te letten, alsof die zoeven geademd had, waardeloos vod was geworden.

Er kon onmogelijk veel langer dan een minuut voorbij zijn gegaan, sedert de arme portier als een geveld boom ter aarde stortte, en reeds was de brandkast volledig geplunderd, terwijl de twee en twintig beambten, dames en heeren, groen van schrik toekeken, de handen omhoog, en blijkbaar zonder zich te durven verroeren.

Trouwens — de vier kerels in de hal zagen er uit, alsof zij geen oogenblik zouden aarzelen, van hun wapens gebruik te maken bij het minste teeken van verzet.

Als een van die dames ook maar een kort gebaar naar een telefoon zou hebben gemaakt, dan zou het gezien zijn, en zij zou meedoogenloos zijn neergeschoten.

En na die eene minuut was alles reeds afgevoerd en keerden de twee bandieten aan den anderen kant van het hek van hun arbeid terug, die even grondig als doeltreffend was geweest.

Zij konden nu van de reeds geopende deur gebruikmaken, en zij slipten naar buiten, voegden zich bij hun makkers, en toen draaiden alle zes zich tegelijkertijd om, en snelden naar de derur.

Op dit oogenblik kreeg het oude boertje den rampzaligen inval luid om hulp te gaan schreeuwen, en met zijn regenscherm zoo hard hij maar kon op de marmeren toonbank te slaan.

Onder het loopen keerde een van de bandieten zich naar hem om, en schoot den ouden man

lafhartig een kogel in het lichaam. Met een zachte schreeuw stortte de ongelukkige neer, bonzend met zijn hoofd op den vloer.

Het volgende oogenblik waren de zes bandieten reeds de stoep afgestormd sprongen in de auto, waarvan de portiers waren blijven openstaan, en de laatste kon nog maar juist op de treeplank wippen, want reeds had de chauffeur zijn plaats achter het wiel hernomen, en daar de auto niet was afgezet, kon de wagen onmiddellijk op de hoogste versnelling wegrijden, den hoek omzwaaien, en langs de Dalmeny Road verdwijnen.

Zoo groot was de schrik onder de doodelijk ontstelde bankbeambten geweest, dat zelfs toen de auto verdwenen was, er niets meer gehoord kon worden, de meesten nog roerloos, in dezelfde houding bleven staan.

Toen echter brak er een verschrikkelijk kabaal los, dames schreeuwden en vielen flauw, heeren vloekten, men liep als waanzinnig door elkaar en elkander in den weg, ontrukte elkaar de telefoontoestellen, en begon om de politie te gillen.

Temidden van al die drukte hief de oude heer het hoofd van den marmeren vloer, keek eens rond, kwam op zijn knieën liggen, raapte zijn hoed op, zette die bedaard op zijn hoofd, heelemaal overeind, stofte zijn kleeren wat af en zei wijsgeerig :

— Ja, dat had evengoed raak kunnen zijn.

Het jonge meisje voor het loket „Coupons” gaf een schreeuw van verbazing, en riep opgewonden :

— Is U heelemaal niet gewond, Mijnheer ?

— Neen, jongedame. Gelukkig niet. Maar U begrijpt dat ik den heeren bandieten tot een tweede schot geen gelegenheid wilde geven, en daarom heb ik mij maar doodgehouden. De kogel is anders door mijn mouw gegaan, aan de binnenzijde wel te verstaan ! Tusschen mijn lichaam en mijn arm door !

Een stem van achter het hek klonk bevend :

— Is U werkelijk niet gewond, mijnheer ?

— Werkelijk niet. Helaas is het geheel anders gesteld met die twee arme mannen die wel niet veel meer van het avontuur zullen kunnen navertellen.

Op die woorden nam de verwarring nog toe. Er werd om een arts getelefoneerd en tevens om de politie en om den bankdirecteur, die zijn kantoor in een afgezonderd deel van het groote, oude gebouw had.

Een paar leden van het personeel liepen in hun krankzinnige opwinding de straat op, luid schreeuwend, en toch duurde het nog vrij lang voor iemand hen daar hoorde, want de straat is breed, en er zijn, zooals gezegd, geen

huizen aan den overkant, en de huizen aan dezelfde zijde worden bewoond door bedaarde op zichzelf levende lieden, en de huizen zelven zijn zeer groot.

Anderen bukten zich over den armen portier die midden in het hart geraakt was, en weer anderen bemoeiden zich met den ouden boer, die een schot in de volle borst had gekregen en er zeer ernstig aan toe was.

De kassier had reeds den staat van zijn geplunderden brandkast opgemaakt en rukte zich de haren uit, van woede en vertwijfeling. Anderen maakten elkaar de heftigste verwijten over hun lafheid en verweten elkander, dat zij dit hadden nagelaten en dat niet hadden gedaan, dat men zus had moeten handelen of zoo, zooals het steeds gaat na dergelijke overvallen, als niemand de verantwoording wil dragen voor het feit, dat twee en twintig menschen zich niet hadden weten te verzetten tegen zes, ook al waren die gewapend.

In dit geval was er voor verwijten nog meer aanleiding, want de Midland Bank is toch wel zoo modern, dat zij een goede alarminrichting heeft, en dat bijvoorbeeld de hoofdkassier van zijn plaats niet ver van een der loketten af, niet alleen het dichtstbijzijnde bureau van Politie kan waarschuwen dat er iets mis is, eenvoudig door een kleinen hefboom over te halen, maar ook de deur van de brandkast langs electrischen weg kan sluiten.

Het was Lord William Aberdeen, de bejaarde klant, die zoo slim gehandeld had, die het eerst de vraag stelde, temidden van de algemeene verwarring waarom de hoofdkassier van die hulpmiddelen geen gebruik had gemaakt.

Het antwoord was verrassend genoeg — hij had wel degelijk de beide hefboompjes overgehaald, maar zonder het minste resultaat!

— Dan is er natuurlijk aan de leiding geknoeid! zeide Lord Aberdeen nadenkend. En dat moet dan geschied zijn voor de bandieten hier kwamen binnenstormen dat spreekt vanzelf. Zij moesten er rekening mee houden dat hij, mijnheer de kassier, die hefboompjes reeds lang zou kunnen overhalen, voor zij U op den korrel hadden kunnen nemen. Nu dat wordt dan een zaak voor de politie!

En de politie kwam dan ook, en bevond al zeer spoedig, dat zij voor een zware taak gesteld zou zijn. Ten eerste waren de bandieten zwaar gemaskerd geweest, hun kleederen hadden volstrekt niets bijzonders gehad, en hun wapens waren de brownings geweest, die bij honderdduizenden over de geheele wereld in handen van misdadigers plegen te raken.

Men ondervroeg de bureu natuurlijk, en sommige voorbijgangers, die uit de verte ge-

tuigen waren geweest van het voorval, of althans het voorspel hadden gezien in den vorm van de snel aanrijdende auto — maar niemand kon een nummer opgeven, en dat was heel begrijpelijk, want er was geen nummerbord geweest! Slechts één verklaarde dat de auto een Morris was geweest en dat werd dadelijk tegengesproken door Lord William Aberdeen, die heel beslist zeide:

— Het was geen Morris — het was een Essex. Daaromtrent kan geen spoor van twijfel bestaan.

— Maar — U lag op den grond, naar men ons gezegd heeft! zeide de Brigadier die de eerste ondervraging leidde en U hield zich dood!

— Ik deed zoowel het een als het ander. Brigadier, maar ik lag met mijn gelaat naar de deur gewend, en mijn oogen waren niet heelemaal dicht, dat verzeker ik U. Die hebben heel wat gezien. En je moet niet denken dat iedere met een revolvershot gevelde mensch, de oogen sluit! Overtuig je door te kijken, naar dien armen ouden concierge! Zijn oogen staren zelfs wijdopen. Willen de heeren dat ik hier nog blijf?

— Dat niet, Mylord — maar wij zagen toch gaarne dat gij als getuige zoudt willen optreden, zoodra de zaak eenmaal haar beslag heeft gekregen.

— Je bedoelt — zoodra de zaak voor den rechter komt? Dat zal heel lang kunnen duren, brigadier — zoo het al ooit gebeurt! zeide Lord Aberdeen schouderophalend, nam zijn portefeuille onder den arm, verliet het Bankgebouw en vond in de zijstraat zijn eigen auto wachten, met Brand achter het stuurwiel, die zelfs het schieten niet had gehoord en zeer verbaasd was over het verhaal dat Raffles hem onder het wegrijden deed.

— Daar ben je dan gelukkig heelhuids afgekomen! zeide Brand, de hand van Raffles grijpend. Hiermee is de zaak zeker gedaan?

— Hiermee begint ze pas, Brand! zeide Raffles wraakzuchtig. Want ik zal die ellendingen straffen die niet kunnen stelen zonder te moorden!

— Dat zeg je wel — maar je weet niet eens wie zij zijn!

— Toch wel! Ik ken er twee. Ik ken het meisje voor het loket „Coupons” dat een half jaar geleden nog in Chicago woonde, en ik weet dat er een man bij is, die onder zijn linkerschoen een extra dikken zool heeft een — zool voor een manke! Ik weet dat zoo precies, omdat ik er met mijn neus vlak bij heb gelegen — en ook met mijn oogen. Daarenboven heb ik, al is het uit de verte, het gelaat van den chauffeur

tamelijk goed kunnen gadeslaan! Om kort te gaan, Brand — de Midland Bank is een Bank die ook mijn belangen beheert sedert gisteren, toen jij zelf den brief schreef waarin je aankondigde, dat Lord William Aberdeen een klein deel van zijn Rekening-Courant ten goede zal laten komen aan die Bank, Lord Aberdeen plaatste hier geen kwartier gelegen vijfduizend pond sterling, hetgeen zelfs nu nog een heel aardig bedrag is — en Lord William Aberdeen,

ik ben verplicht het je te zeggen is niet voornemens, dat alles ongedaan te laten maken door eenige bloeddorstige schurken die niet tegen moord op onschuldige lieden opzien, en zich door hen te laten bestelen! Je hebt het immers goed begrepen?

— Of ik het begrepen heb? Maar al te goed! antwoordde Charles Brand de vriend en helper van John Raffles, neerslachtig.

BATCO DE **WERELD** **COUPONS**

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hoge kwaliteit.

HOOFDSTUK II.

EERSTE MAATREGELEN.

De rit huiswaarts werd geruimen tijd zwijgend voortgezet, toen Brand, tijdens een gedwongen halte voor een stopsein, eensklaps vroeg :

— Je zei zoeven iets van die vrouw voor het loket. Ze zou in Chicago gewoond hebben. Welk beroep oefende ze daar dan uit ?

— Dat van diefjesmaat, Brand ! antwoordde Raffles bedaard. Ze was een uitstekende helper van een der felste tegenstanders van Al Capone, die trouwens reeds lang onder den grond ligt, met ongeveer elf kogelgaten in zijn lichaam. Dat heeft haar misschien een beetje afkeerig gemaakt van Chicago en ze is hierheen gekomen, waar ze het misschien wat rustiger vindt, en waar in elk geval de mit-trailleer nog altijd een uiterst zeldzaam gebruikt argument is om tegenstanders te overtuigen.

— Maar als dat zoo is, begon Brand levendig, dan moet ik je zeggen dat ik één zaak volstrekt niet begrijp !

— Welke is die zaak ? vroeg Raffles, met den blik op den verkeersagent gevestigd.

— Als je daar zoo zeker van was, waarom dan niet eenvoudig de politie, toen die kwam, op haar medeplichtigheid gewezen ?

— Ten eerste, Brand, was „Zwarte Fie” bij de verschijning der politie reeds stilletjes weggeslopen, maar al was ze gebleven, dan ben ik er toch volstrekt niet zeker van, of ik de heeren van het gezag wel op haar opmerkzaam zou hebben gemaakt ! Om een reden die mij maar niet helder wil worden, sleep jij te pas en te onpas de politie in mijn zaken !

— In jouw zaken ? herhaalde Brand ver-rast. Pardon, maar het zijn toch ook wel een beetje de zaken van de Midland Bank ?

— Natuurlijk. En als de politie er in zou slagen, de daders te ontdekken — maar in de eerste plaats het gestolen geld uit de brandkast, dan zou ik er zeker niet aan denken, daarbij een spaak in het wiel te steken. Maar ik zie zeer wel kans, op mijn eigen houtje, het gestolene weer aan den dag te brengen, maar daarenboven nog een flink bedrag, want zulke handige en stoutmoedige bandieten beschikken

meestal over een groot kapitaal.

— En — zou je dat gestolen bedrag integraal aan de Directie der Bank teruggeven ? vroeg Brand, Raffles met een schuin oogje van terzij aanzierende.

— Laten we zeggen — na aftrek van een billijke courtage ! De lieden die daar hun geld beleggen, kunnen zeer wel iets missen ! antwoordde Raffles koeltjes. Het spijt mij dat ik het moet verklaren, maar de Engelsche heerenboer is voor mij, op dit oogenblik niet de sympathiekste persoonlijkheid, die ik mij kan voorstellen. Zij hebben heel wat op hun kerfstok, zij willen te groote winsten maken, ten koste van den kleinen man, en wat er te veel is, vernietigen zij en gaan daardoor regelrecht in tegen de voorschriften van de natuur, die men niet straffeloos veronachtzaamt.

— Dat mag nu allemaal zoo zijn — maar de politie kan dat alles evengoed opknappen !

— Ik ontken het niet — en als zij er in slaagt, zeg ik : des te beter. Maar ik gevoel volstrekt niet de behoefte, haar daarbij behulpzaam te zijn. Het is mogelijk dat zij „Zwarte Fie” wier signalement hier wel bekend gemaakt zal zijn, ontdekt, en door haar de medeplichtigen. Het tegendeel is echter ook denkbaar, en daaraan houd ik mij maar ! Dienovereenkomstig handel ik. Ha zoo, eindelijk behaagt het onzen Bobby zijn lange armen neer te slaan, en ons den doortocht vrij te laten.

Dé weg was vrij druk, Raffles moest goed opletten, en er werd niet meer gesproken over de zaak, totdat de wagen tenslotte stilhield in een vrij breede, maar zeer stille straat, die evenwijdig liep met de Cromwell Street, waarin het huis van Raffles gelegen was, een klein modern heerenhuis, maar met een vrij grooten tuin daarachter.

Aan die achterstraat waren, nog niet eens zoo heel lang geleden de koetshuizen gelegen van de houders van equipages, die in de Cromwell Street woonden. Maar waar de equipages en de paarden helaas zoo goed als verdwenen zijn, een auto heel wat minder plaats inneemt, zijn die fraaie koetshuizen bijna overal gesloopt

en vervangen door veel kleinere garages, zoodat de tuin weer zooveel grooter werd, ofwel zij zijn afzonderlijk verhuurd als bergplaatsen of kleine fabriekjes.

Raffles had het eerste gedaan, het zeer groote stalgebouw, plaatsbiedend voor twintig paarden en acht koetsen, was omgebouwd tot een garage van drie of vier wagens, en daarboven bevond er zich de woning van James Henderson, den chauffeur van Lord William Aberdeen.

Henderson had de komst van de auto reeds gehoord, want de garagedeur ging open, en de reus kwam te voorschijn, in zijn overall, en zooals gewoonlijk met een paar stukken gereedschap in de hand.

Hij moest wel zeer scherpe oogen hebben, want na een enkelen blik op den wagen te hebben geworpen, zeide hij, Raffles wat nauwkeuriger bekijkend:

— U had U wel wat mogen afstoffen, Mylord, veroorlooft U mijn de opmerking. Het lijkt wel of U op den grond gelegen heeft.

— Dat heb ik ook, Henderson — ik maakte delfstofkundige studies! Gaston zal mij wel eens onder handen nemen. Het heeft niets te beduiden. Zorg er voor dat om half negen de blauwe limousine gereed is, wij zullen haar noodig hebben om naar het huis van Gravin Muriel Drummond te rijden, Mijnheer Brand en ik.

— Er zal voor gezorgd worden Mylord. Rijdt Mylord vanmiddag niet uit?

— Neen — of het moest zijn in den kleinen, donkergroenen tweezitter. Waar ben je aan bezig, Henderson?

— Ik stel de nieuwe draaibank wat na, Mylord! Zij werkte niet naar mijn genoegen!

— Altijd met een werktuig, altijd met een gereedschap in de hand! zeide Raffles glimlachend. Soms is het een spade, dan weer een Engelsche sleutel — en een enkele is het een geweer voor grof wild. Wie weet kun je het binnenkort weer eens gebruiken, vriend James!

— Ik verlang niets liever, Mylord! zeide de reus met een breeden grijns. Kampeeren onder den blooten hemel, de trommel in het binnenste van Afrika, de sleden en de wolven in het hooge Noorden — ik mag dat wel een voor de variatie. Moeder zegt dat ik dik word. Geloof U dat ook, Mylord?

Er lag eenige onrust in de stem van den reus, en hij keek Raffles zoo benauwd aan dat Brand er van moest lachen.

— Misschien ben je nog steeds in den groei, James! antwoordde Raffles lachend. Met die dikte gaat het nog al, en als wij weer eens op reis gaan, dan zul je dat beetje overtollig vet

spoedig genoeg weer kwijt raken.

Henderson nam de auto in ontvangst, en Raffles en Brand gingen door de garage heen en dwars door den grooten, uitmuntend onderhouden tuin naar het woonhuis.

Raffles zette zich onmiddellijk aan het uitwerken van een veldtochtplan, en Brand ging de rekeningen nazien van dien zonderlingsten aller avonturiers, die een boekhouding had, waarop menig fabrikant trotsch zou kunnen zijn.

Het is waar dat een groot deel van den lof zou moeten toekomen aan Brand, die met groote zorg waakte voor de finantiën van dien zonderlingen Philantroop, die den een bestal om den ander wat rijker en gelukkiger te maken, en die John Raffles was.

Daarmee ging de middag heen en de avondbladen bevatten natuurlijk een uitvoerig verslag van den brutalen bankroof in het Noorden der stad, maar niet het minste bericht, waaruit zou kunnen blijken, dat de politie reeds op een of ander spoor was.

Wel deed zij het verzoek aan „de jongedame die aan het loket „Coupons” vertoefd had” eenig inlichtingen te willen komen verstrekken.

Het was dus duidelijk dat men nog volstrekt geen argwaan koesterde tegen deze klante, die waarschijnlijk geheel overstuur was geraakt en weggehield, zoodra het eerste gevaar geweken en de weg vrij was.

De beide vrienden lazen de desbetreffende berichten ieder voor zich, keken elkander aan en deden er het zwijgen toe.

Maar aan het strakke, bijna harde gezicht van Raffles, kon Brand duidelijk zien, dat zijn voornemen vaster was dan ooit om zelf de zaak ter hand te gaan nemen.

De twee vrienden dineerden thuis, en tamenlijk eenvoudig, want de twee mannen verkeerden in de gelukkige omstandigheid, dat zij beiden over voortreffelijke magen beschikten en de weelderigste spijzen evengoed konden verdragen als een schraal maal van koud vleesch, kaas en wat vruchten.

Overigens kookte Henderson uitmuntend!

Met het zilveren vruchtenmesje in de hand, den blik gericht op de peer die hij ging schillen, merkte Brand op:

— Heb je al een plan?

— Meer dan één! Ik denk dat „Zwarte Fie” ons het aanknooppingspunt zal moeten leveren. En dat zal des te gemakkelijker gaan, nu zij moet gelooven, dat de politie haar volstrekt niet verdenkt. Zij zal wel in het openbaar verschijnen, en ze heeft een groote voorliefde voor wijken als Soho, waar we haar dus het eerst zullen gaan zoeken.

— Als het te lang duurt zullen de dieven al het geld hebben opgemaakt!

— Twintig duizend pond sterling? Dan zouden zij een leventje moeten lijden als Nero! Dan zouden zij parelen in azijn moeten oplossen, en het mengsel opdrinken. Neen, daar ben ik niet bevreesd voor. Iets anders wilde ik je vragen, Brand — hoe staat het met de tunnel? Sedert een paar dagen heb ik er niet zelf naar kunnen omzien.

— Zij is zoo goed als gereed. Alleen de laatste paar meters moeten nog worden afgewerkt. In ieder geval kun je reeds nu zonder gevaar, van hier tot aan je huis in de Victoria Street gaan. Henderson en ik hebben ons best gedaan, en er heele dagen aan besteed. De instorting van een jaar geleden is nu volkomen opgeruimd en hersteld. De zijtak is onaangetast gebleven, zooals je weet, en de uitgang naar het verlaten riool dicht bij een der Theemskanalen is in geval van nood ook bruikbaar.

— Werkt de electricische valdeur?

— Zij werkt uitmuntend! En als de electriciteit mocht falen, kunnen we haar ook neerlaten langs halfautomatischen weg! Waarom vraag je het eigenlijk?

— Omdat men bij ondernemingen als deze nooit kan weten, hoe de tunnel nog eens van pas kan komen. Je zult natuurlijk hebben begrepen, dat we met uiterst gevaarlijke tegenstanders te doen krijgen.

— Dat weet ik — en daarom gaf ik er een lief ding voor als de politie ons van die tegenstanders ontdeed, voor wij onze handen in een wespennest gaan steken.

— En mijn vijfduizend Pond, Brand? Reken je die voor niets? vroeg Raffles, zijn blanke, gespierde vingers doopend in het kristallen bakje met zachtgeurend water, dat de oude kamerbediende Gaston zoeven voor hem geplaatst had.

— Als de politie de bandieten ontdekt, dan zal het geld ook wel worden opgespoord!

— Dat is nu juist iets, waaraan ik sterk twijfel, Brand! zeide Raffles hoofdschuddend. En misschien is dit wel een van de hoofdredenen waarom ik deze soort van dingen zoo graag zelf doe. Wat is de politie? Een soort van Moloch, die ruw toeslaat met daverend geweld, en alles verbrijzelt — een olifant, die met zijn logge pooten alles vertreedt, terwijl men feitelijk een panter zou noodig hebben, die zachtjes sluipt en slim is! Zij zou dus wel de dieven vangen — wel de roovers, maar niet het geroofde, dat wel goed zal zijn opgeborgen!

— Dan zullen wij het evenmin vinden!

— Toch wel! En weet je waarom? Omdat er een vrouw in het spel is! Er zijn omstandig-

heden waarin een vrouw onmogelijk kan zwijgen. En wij zullen van die omstandigheid gebruik maken. Het wordt tijd om ons te kleeden, Brand.

— Ben jij erg gesteld op die Soirée?

— Niet zoo bijzonder.

— Op Gravin Muriel dan?

— Een weinigje meer! Zij is een belangwekkende vrouw en ik houd van haar sportiviteit, maar vooral van haar levensopvattingen. Dat is er althans een die een helder inzicht heeft in de nooden dezer tijden, en omdat dit helaas opzichzelf niet voldoende is, ook bereid is gevonden, die nood op haar manier te helpen lenigen. Men noemt haar wel eens het vroolijke weeuwteje, en het is waar dat zij levenslustig is, maar er is een fond van diepe levensernst in haar.

— Verliefd? vroeg Brand schertsend.

— Om 's hemelsnaam, Brand, blijf mij van het lijf met die kinderachtige uitroepen! zeide Raffles schouderophalend. Zij is een makker voor mij, en meer niet. Soms twijfel ik wel eens of zij kan weten, wie en wat ik ben. Zij heeft menigmaal zulk een eigenaardige wijze om mij aan te kijken.

— Dat zal zijn oorzaak wel hebben! gromde Brand. Maar ik noem ze niet. De heme! zal er mij voor bewaren. Geen syllabe hoor je uit mijn mond meer daarover — Intusschen de bezoeken die je daar menigmaal brengt —

— Gelden in de eerste plaats haar onvergelykelijke verzameling, Brand! viel Raffles hem in de rede. Zulk een keurcollectie van de prachtigste bibelots ziet men maar zelden, zelfs niet in Musea. Zij bezit bijvoorbeeld een kleine schrijn die zonder de minste twijfel het eigendom is geweest van een der Borgia's, en naar alle waarschijnlijkheid van den Paus van dien naam zelf. Zij bezit de Ponjaard, waarmede Hendrik IV werd vermoord. Zij heeft Romeinsche tranenkruikjes, die in Pompeji zijn opgegraven en die zeker eenige duizenden jaren oud zijn. Zij bezit gouden kunstvoorwerpen, afkomstig uit het Grai van Tut Ank Amen, wie weet op welke wijze in haar met stalen pantserbladen beschermde vitrines terecht gekomen, zij heeft ringen uit het Renaissance tijdperk, onwaardeerbare Bijbels, verrukkelijke miniatuurs van de vroegste Italiaansche meesters, een eerste uitgave van Dante's Hel op rose gekleurd perkament, een kleine uitgave van Erasmus, in menschenhuid gebonden, en wie weet wat nog meer. Die collectie vormt een van haar hartstochten, en de andere is de jacht.

— Op mannen?

— Brand, je bent onuitstaanbaar! Treuzel

niet met die veer, maar laten wij ons kleeden.

— Wat een zeldzame haast! zeide Brand ironisch. Maar Mylord geeft volstrekt niet om Gravin Muriel, — Mylord lacht wat om de uitroepen die hem hinderen — Mylord geeft mij zelfs niet den tijd mijn zelfgekweekte zoete peer te verorberen. Het zal in gedachten worden gehouden en ter juister plaatse worden aangeteekend.

— Teeken dan in een noot onder aan de bladzijde, je eigen zotheden aan, Brand, zeide Raffles schouderophalend en hij verdween in de richting van zijn slaapkamer, om zich te gaan kleeden voor de soiree in het prachtige, oude paleisje van Gravin Muriel Drummond, de schatrijke, nog zeer aantrekkelijke weduwe met haar prachtige, bijna niet naar waarde te schatten collectie.

Een uur daarna zaten de twee mannen in de blauwe limousine, op weg naar Grovenor Road en Henderson, in een keurige livrei gestoken, bestuurde den wagen en bracht hen met een sierlijken zwaai door het hooge, vergulde hek tot precies voor het bordes van het schoone heerenhuis uit den tijd van den rampzaligen Karel I.

Op het eerste schellen opende de huisknecht de deur, en de beide vrienden traden de zeer ruime hal binnen, die reeds een voorproefje gaf van de verzamelpassie der rijke weduwe, want overal stonden en hingen schoone en zeldzame kunstvoorwerpen uit een grijs verleden.

Er kwam een bediende toelopen, die Raffles en Brand ontdeed van hun overjassen.

Aan den rechterwand hing een zeer groote, prachtig geslepen spiegel van Venetiaansch maaksel, en in dien spiegel zag Brand bij toeval het gelaat van Raffles, die heel langzaam zijn das nog eens goed strikte en die een starende uitdrukking in de oogen had — die zelfde vreemde, stekende uitdrukking, die er in te lezen was als de Grootte Avonturier zich onledig hield met een spannend onderzoek, met de oplossing — of met de ontwarring van een raadsel.

Het duurde maar heel kort, en toen lag er weer die beminnelijke, hoofsche trek op van den bezoeker, die aanstonds zijn gastvrouw zal begroeten.

Maar Brand had iets gemerkt, en terwijl zij samen de breede trap bestegen naar de zeer ruimte gaanderij, die van links naar rechts de geheele vestibule overspande, en waar de rijzige, bejaarde butler stondt te wachten, vroeg hij zacht:

— Waarom keek je zoo vreemd?

— Keek ik vreemd? Een afkeuring voor mij!

— Nu, beantwoordt je mijn vraag? Waar keek je naar?

— Ik keek naar den bediende, Brand. Ik heb hem hier nooit tevoren gezien.

— Wat was er voor bijzonders aan hem? —

— Heelemaal niets! Ik keek dan ook minder naar hem dan wel naar — zijn linkerschoen!

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen

HOOFDSTUK III.

DE MAN MET DE DUBBELE ZOOL.

Voor Brand nog tijd had, te bekomen van zijn verbazing over deze zonderlinge uitlating, trad de gastvrouw reeds uit een open deur de beide bezoekers tegemoet en verwelkomde hen hartelijk.

Zij was een vrouw die naar de veertig liep, maar dat zou alleen haar geboortebewijs hebben kunnen verraden, want zij zag er zeker niet ouder uit dan ten hoogste dertig, en dat schreef zij zelve in de eerste plaats toe aan haar vaste levenswijze, en haar sportbeoefening, die, zonder in excessen te vervallen, haar lichaam lenig, slank en jong hield.

Haar donkere oogen schitterden van levenslust en haar gelaat behoefde waarlijk geen hulpmiddelen om aantrekkelijk te zijn, vol van die charme, die alleen gezondheid — en, naar men zegt, een goed geweten verschaffen!

Raffles had reeds zijn hoffelijke, altijd eenigszins koele buiging gemaakt, en had met zijn lippen even de hand aangeraakt van zijn gastvrouw, toen deze reeds opgewonden uitriep:

— Mylord, als gij wist hoe zeer ik naar uw komst verlangd heb!

— Mij dunkt dat die taal helder en doorzichtig genoeg is, pruttelde Brand voor zich heen. Moet zij het met nog minder omslag verklaren?

Maar zijn overwegingen namen een andere richting, toen Raffles rustig opmerkte:

— Dat is heel vleierend voor mij, Gravin.

— Ik heb naar Uw komst als Oudheidkenner verlangd, Mylord, voegde de Gravin er ondeugend aan toe. En Brand overwoog, met een strak beleefdheidsgezicht:

— Heb ik het dan toch misgeraden? Nu wij zullen zien.

— Heeft U een nieuw stuk weten te veroveren? hernam Raffles, blijkbaar in het minst niet verontrust of beleedigd omdat de gastvrouw in hem in de eerste plaats den Oudheidkenner scheen te zien.

— Een juweeltje! Ik ben er dolblij mee. Het heeft me buitengewoon veel moeite gekost om het in handen te krijgen. Den prijs durf ik bijna niet noemen — ik ken Uw beginselen, en gij zoudt mij kapitelen. Willen de heeren beiden meegaan? Er zijn nog niet vee-

gasten!

— Dat wil zeggen dat wij te vroeg zijn? zeide Raffles, haar vragend aanziende.

— U weet wel, dat U nooit te vroeg kunt komen.

— Maar dat is nu toch wel zoo duidelijk als glas! meende Brand voor zich heen, opnieuw oplevend.

— Ik zou uren kunnen luisteren naar Uw geleerde uiteenzettingen, vervolgde de Gravin.

En Brand liet weer het hoofd zakken en voltooid zwaarmoedig zijn alleenspraak:

— Neen, ik was er weer naast! Men wordt ook nooit wijs uit die vrouwen! Goede hemel, Raffles ziet er toch waarlijk niet uit als een Professor in de Geologie of een Hoogleeraar in de anthropologie.

Maar reeds had de Gravin Raffles onder den arm gevat, en bracht hem, de breede gaanderij vervolgend, naar een vrij ruim vertrek, gelegen aan de overzijde van de vestibule en dat als een soort Museum was ingericht, maar dan een waar men tevens kon uitrusten, wat babbelen, en desnoods de thee gebruiken, want er stonden tal van gemakkelijke zitmeubelen, er bevond zich een divan, er was een zeer fraai, op wielen geplaatst meubel, dat men een theewagen noemt — maar rondom de muren en ook op eenige rijen, die tot bijna aan het midden van het vertrek liepen, en daar ruimte lieten voor de zoeven genoemde meubelen, waren die vitrines geplaatst, die de kostbare verzameling van de Gravin bevatten, waarvan de waarde op niet minder dan ruim een half millioen pond sterling werd geschat.

Al die vitrines waren van gepolitoerd mahonihout, en gelijkvormig, maar een ervan maakte een uitzondering, want die was geheel uit staal gemaakt, en kon met een stalen rolschuif worden afgesloten. Overigens had zij denzelfden vorm als de andere, op zware pooten geplaatste vitrines, welke Muriel bezat, die zij deels geërfd had van haren echtgenoot, zelt een hartstochtelijk verzamelaar, maar voor het grootste deel tijdens hare lange reizen had aangeschaft.

De kamer bezat twee deuren, een die uitkwam op de gaanderij, en een tweede, recht

daar tegenover, die toegang gaf tot het boudoir van de Gravin, door een kunstenaar van naam ingericht en gemeubeld.

Teneinde alle voorwerpen uitstekend te kunnen belichten, had Gravin eenvoudig de vertrekken, twee in getal, die zich boven deze museumzaal bevonden, laten wegbreken, en een glazen lantaarn laten aanbrengen, niet heel veel kleiner dan het plafond, waarvan de vervaardiging een vrij moeilijk ingenieurswerk was geweest — en een burgermansfortuin had gekost.

Over dag dus stroomde het licht zelfs op donkere dagen overvloedig binnen door al dat glas, en des avonds zorgden tal van lampen met indirect licht voor een verlichting, die niets te wenschen overliet en den toeschouwer in staat stelde alle voorwerpen goed te kunnen bezichtigen.

Muriel had onmiddellijk een schakelaar omgedraaid, overal straalde nu het melkwitte kunstlicht en zij trok Raffles haastig met zich mee naar de stalen vitrine ongeveer in het midden van een der langste wanden, en waarvan de schuif was opgeslagen.

Op een ondergrond van zwart fluweel lagen daar een aantal voorwerpen, die Raffles al kende.

Thans echter werd zijn blik dadelijk getroffen door iets nieuws, een uiterst fraai bewerkt kistje van goud en email, een miniatuurkoffer, met een gewelfden deksel, zooals ze gebruikt werden in het midden van de zestiende eeuw. Muriel schoof de glazen plaat terug, die de kunstvoorwerpen moest beschermen tegen stof en beschadiging, nam heel voorzichtig het gouden kistje op, en vroeg glimlachend:

— Kunt ge me zeggen, Mylord, wat dit is? Gij moogt het in den handen nemen en nauwkeurig bekijken.

Raffles nam het kunstvoorwerp aan, hij opende het deksel, bekeek de binnenzijde, die volmaakt glad was afgewerkt, bezag ook de onderzijde, tuurde naar de ingewikkelde, zeer kunstige versieringen aan de vier hoeken, en zeide toen, op zijn beurt glimlachend:

— U heeft daar beslag weten te leggen op een buitengewoon zeldzaam voorwerp, Gravin, dat niet alleen zeer fraai, maar als historisch document bijna onovertrefbaar is. Vergis ik mij niet sterk, dat heb ik hier in handen het gouden juweelenkistje, dat de Italaansche kunstenaar Cellini op verzoek van Hendrik IV voor Cathérine de Medicis heeft gesmeed.

De Gravin liet een zachte kreet van bewondering hooren en riep uit:

— Uw kennis grenst aan het fabelachtige. Hoe kunt U dat toch in 's hemelsnaam zoo

snel weten. Voor zoover mij bekend is, werd er van dit kistje nimmer een afbeelding gemaakt. Het is ook niet te vinden in den beroemden catalogus van de vroegste kunstwerken van Cellini, waartoe ook dit kistje moet hebben behoord.

— En toch is het afgebeeld, Gravin! zeide Raffles met een glimlach. Het is te zien op het schilderij, dat Tintoretto vervaardigd heeft van de vorstin, die misschien veeleer berucht dan beroemd is geweest in de geschiedenis. Het is geplaatst op de tafel rechts op den voorgrond, slechts ten halve zichtbaar en het staat op een lap groen fluweel. Dat is één. Dan is hier de bijzondere makelijk en vooral de versiering die zeer duidelijk de hand van Cellini verraadt. Zie maar eens naar deze druiventrossen en deze ineengekronkelde koorde van goud, die ontegenzeggelijk sprekend geleken op die, welke het gouden zoutvat versieren dat Cellini voor Frans I heeft vervaardigd. Dat is twee. En ten derde — Cellini teekende bijna al zijn kunstwerken met een letter, meestentijds verborgen in een van de versieringsmotieven. Hier is de C! Daar, dichtbij dien hoek. U ziet dus wel dat er werkelijk niet zooveel doorzicht voor noodig was, om dit stuk te herkennen. Ik wensch U met het bezit, geluk, gravin! U heeft hier iets verworven, dat U door menig Museum in Italië heftig benijd zal worden.

— Geloof U dat het echt is? vroeg de Gravin, met iets van onrust en vrees in haar stem.

— Daaraan kan geen oogenblik getwijfeld worden, dunkt mij. Dat het goud is, staat vast — en falsificaties pleegt men meestal niet zoo kostbaar uit te voeren. Intusschen — het is waar dat de waarde van dit stuk nauwelijks te bepalen valt, en het goud heeft helaas veel van zijn oorspronkelijke waarde verloren. Maar stel U gerust, het stuk is echt — ik sta er voor in. Is het een geheim, op welke wijze gij het hebt weten te verwerven?

— Volstrekt niet! Een van mijn agenten kocht het op Sicilië uit de nalatenschap van een ouden zonderling, die zonder familie na te laten stierf, en in diens kelders een heele verzameling kostbaarheden ontdekte. Hij zegt dat hij er vijftigduizend francs voor heeft betaald.

Raffles hief met een ruk het hoofd op en herhaalde verbaasd:

— Vijftigduizend? Maar dat is een spotprijs! Dat is lachwekkend! Het is op zijn minst vijf millioen francs waard! En dan taxeer ik het nog laag!

Muriel had een vuurroode blos op de wangen gekregen.

Haar lippen trilden en haar oogen glansden. In haar was even iets te zien gekomen, die in bijna iedere vrouw woont — de begeerigheid om iets zeer kostbaars voor weinig geld in handen te krijgen.

— Geloof U het in ernst, Mylord? vroeg ze, even haar fijne hand op zijn arm leggend.

— In vollen ernst! Iedere kunstkenner zou U ook trouwens hetzelfde zeggen, en ik kan U slechts gelukwenschen met zulk een ijverigen en vooral eerlijken agent. Hij had evengoed als koopsom vijfhonderd duizend francs kunnen opgeven, en dan had U er nog een koopje aan gehad. Het is werkelijk lachwekkend.

Op dat oogenblik gleed er een gedaante snel langs de deur, die op de vestibule uitkwam, en toen Raffles altijd op zijn *qui vive*, altijd op alles voorbereid, vlug het hoofd ophief, zag hij een bediende in de richting van de trap loopen.

Hij zette langzaam het prachtige kunstvoorwerp weer op zijn plaats, trok er de schuif van glas overheen, en vroeg, zonder op te zien van het gouden kistje:

— Ik behoef U zeker niet te vragen of al deze kunstschaten wel goed bewaakt zijn?

— Zoo goed als het maar kan, Mylord! De deur naar de vestibule is van het allerzwaarste hout, en wordt iederen avond door den butler gesloten, die mij den sleutel komt brengen. Heel dikwijls doe ik het echter ook zelf. De andere deur komt uit in mijn boudoir, die heeft nog slechts een tweede deur, uitkomend in mijn slaapkamer, en ik verzeker U dat daar niemand binnendringt, tenzij ik er speciaal verlof toegeef.

— Nu, die is nu toch zeker op jou bedoeld! zeide Brand in zichzelf. Kan het nu werkelijk nog duidelijker?

— En dat gebeurt nooit! besloot de Gravin en Brand moest voor de derde maal dien avond het hoofd laten zinken, en zich pruttelend afwenden, toornig over de onstandvastigheid en de onbetrouwbaarheid van het vrouwelijke gemoed.

— Er is nog wel een andere manier om hier binnen te komen, Gravin — door het glazen dak!

— Ik zou den dief willen zien die het waagde! Dat glas is betrekkelijk zeer dun, platen zijn groot, en zelfs een kind zou er den voet niet op kunnen zetten zonder er onmiddellijk door heen te zakken. Daarenboven — het breken van een enkele ruit, zou dadelijk een alarm-signaal doen overgaan, dat niet alleen in mijn

kamer, maar ook in dat van mijn butler uitkomt.

— En die butler is natuurlijk volkomen betrouwbaar?

— O! zeide de Gravin. Het was maar een enkel woord, maar de wijze waarop zij het zeide en het verwerpend gebaar, spraken boekdeelen.

Raffles wist overigens zeer goed, dat de oude Barness, reeds vijf en zestig jaar was, en er daarvan achtendertig had doorgebracht in den dienst, eerst van de ouders van Muriel vervolgens in dien van haar man, en tenslotte in haar eigen.

Den braven, ouden, gemoedelijken dikkert te verdenken — het zou zelfs geen oogenblik in haar zijn opgekomen, en de gedachte alleen zou haar het schaamrood naar de wangen hebben gedreven.

— Pardon, als ik nog even aandrings — de waarde van Uw collectie verdient het: Geldt hetzelfde voor al Uw andere bedienden?

— Zij zijn reeds zeer lang in mijn dienst en volstrekt betrouwbaar.

— Maar ik meen toch een nieuw gezicht, te hebben gezien, daar beneden in de vestibule.

— Dat is waar — Turner is pas sedert een week in mijn dienst. Hem zult gij wel bedoelen. Hij had uitmuntende getuigschriften — en daarenboven, hij heeft niets op deze verdieping te maken, en Barness zou zelfs niet toestaan, dat hij in de buurt van de collectie kwam. Die waakt er over als de Draak over den Schat der Nebelingen! Ja, ik geloof dat hij er nog heel wat bezorgder voor is, dan ik zelf.

Raffles gaf geen antwoord. Hij keek toe hoe Muriel het stalen rolluikje over het glas heentrok, totdat de sluiting met een hard, metalen geluid pakte, en toen keek hij nog vluchtig naar de andere vitrines, hem wel bekend en, waarvan hij den inhoud dikwijls met genot beschouwd had, en verliet met Brand en zijn gastvrouw het vertrek waarna zij de deur zorgvuldig sloot.

Muriel moest zich haasten, want plotseling waren de gasten komen toestroomen, die voorloopig begroet werden door een soort van gezelschapsdame, die Muriel er op nahield, meer om te voldoen aan de eischen van de wereld waarin zij leefde, dan omdat zij er behoefte aan had, en die een veel oudere nicht was, een statige, altijd in het zwarte gekleede dame, die sneeuw wit haar had en weinig sprak.

— Verontschuldigd mij, Mylord — ik zal mij nu aan mijn gasten moeten wijden, maar ik reken op U voor het souper! Gij en Mijnheer Brand blijft toch immers?

— Zij noemt mij ook! Maar zooals de

circusdirecteur de vloot noemt, die op den rug van een olifant zit, bromde Brand voor zich heen. Als ik nu rechtsomkeert maakte, zou ze het niet eens merken.

— Maar ik zou U natuurlijk niet gaarne vasthouden, als gij elders verwacht wordt! voegde Muriel er aan toe, en Brand vloekte.

— Het schijnt de avond te zijn, waarop ik onmiddellijk mijn meeningen weer moet inslikken, nadat ze nauwelijks geuit zijn. Het is jammer. Wat is zij nog mooi, en wat zou zij een uitmuntende partij zijn voor die ongeneeslijken zwerver, voor dien schuimer op de levenszee! Laat ik oppassen dat hij het woord niet eens hoort — het woord „partij” roept altijd wraakgevoelens bij hem wakker. Maar van partij gesproken, — dit schijnt er een te worden die er wezen mag. Lieve hemel, wat een bekende gezichten van grootheden. En wat een zonderling hutje. Liana Haid met Einstein, en de man van de hoogere sferen, Professor Piccard met zijn droomerig dichtersgezicht die reeds nu port drinkt met Asta Nielsen of met wat er van over is!

Inderdaad heerschte in de ruime ontvangzaal die opgewekte drukke, die meestal juist het gevolg is van het samenbrengen van lieden, die op een verschillenden trap van de maatschappelijke ladder staan, of wier beroepen en levensopvattingen hemelsbreed uiteenwijken. De mooie Liana bijvoorbeeld praatte met vijf of zes heeren tegelijk, schertste en lachte, en de roemruchte Asta had met een blik uit haar nog altijd raadselachtige, nachtzwarte oogen, eenige oude diplomaten tot zich gelokt, die nu over heel andere dingen spraken, dan over het uittreden van Japan uit den Volkenbond.

Raffles echter liet al heel spoedig deze menschen aan zichzelf over, en glipte na een kwartier de feestzaal uit.

Iemand die het niet zag kon van zijn aanwezigheid volstrekt geen kennis dragen want hooren deed men hem in het geheel niet. Als Raffles wilde, dan maakten zijn voetstappen minder geluid, dan die van een kat. En ditmaal scheen hij dat zeer speciaal te willen.

In de gangen brandde overal wel licht, maar het was wat schemerachtig hier en daar. Raffles kende het oude huis door en door, minstens even goed als het zijne, want hij had er alle hoekjes van leeren kennen en bewonderen, met zijn prachtige trappen, zijn eikenhouten schotten, zijn gobelins, zijn wandschilderingen en plafondsieringen, zijn zonderlinge, onvermoeide binnenplaatsjes en zijn restanten van zijn geweldige, niet langer gebruikte wijnkelders — en dat allen voor een groot deel bewaard, ondanks het aanbrengen van liften hier en

daar en andere moderne gemakken.

Raffles liep naar de achterzijde van het groote huis, waar zich de dienstvertrekken bevonden en waar dus ook steeds onder bevel van den butler de bedienden uittrokken met hun ververschen, hun cakes, vruchten, flesschen port, glazen en schalen.

Een paar malen sloop Brand daarom onhoorbaar een deur binnen, liet die op een kier staan en keek wie er voorbij ging.

Hij herkende den roodharigen groom, den witharigen huisknecht, en tenslotte zag hij den man met de dubbele zool....

Hij droeg een groot blad, met ledige glazen, waarschijnlijk bestemd voor de zware dientafel, die stond in een van de nevenvertrekken, waar de butler zijn helper had geplaatst, den ouden kamerbediende, Joseph, die ook al ver over de zestig was even als hij, en dien zijn meesteres niet had willen ontslaan, ofschoon hij meer speciaal in dienst van haar echtgenoot was geweest.

Raffles wachtte heel geduldig tot de man weer terugkwam. Hij droeg nu alleen maar het blad. Zijn gang had maar weinig te lijden van zijn mankheid, die bijna volkomen werd opgeheven door het aanbrengen van dien zeer dikken zool onder zijn linkerschoen.

Vanuit zijn duister hoekje keek Raffles een oogenblik slechts in het gezicht van den man.

Het was scherp geteekend, met diepe groeven langs den neus, met een laag, beenig voorhoofd, en eenigszins uitstekende jukbeenderen — maar over het geheel genomen was het geen onaangenaam gezicht, het had alleen iets Aziatisch, ofschoon de man oogen van een eigenaardige blauwgrijze kleur had.

Nu was hij voorbij, en Raffles mompelde voor zich heen;

— Kan ik mij nu vergissen? Kan het toeval hier de hand in het spel hebben? Er zijn natuurlijk meer menschen met een been wat een weinig te kort is — en zijn gelaat heb ik in de Bank helaas niet kunnen zien. Maar dat hij het was, die daar boven in de vestibule haastig naar de gang liep, daarop durf ik wel zweren. En toch had hij er niets te maken, en was het verblijf hem daar zelfs verboden. Zou hij hebben staan luisteren? Ik moet er het mijne van hebben.

Raffles verliet zijn schuilplaats en volgde den man met de dubbele zool op eenigen afstand.

Aan den voet van een diensttrap staande, een waar juweeltje van trapbouwkunst, kon hij juist in de verlichte keuken zien, en ook de deur van het dien-vertrek daarnaast, waar het personeel zich meestal pleegt op te houden, in zijn vrije oogenblikken.

Raffles zag hoe de man dat vertrek binnenging, waar zich niemand bevond, een hoed van een kapstok nam, een bouffante omsloeg, het vertrek weer uitkwam, even links en rechts keek, en toen uit het gezicht verdween, blijkbaar zijn best doende, zijn schreden te dempen.

Onmiddellijk volgde Raffles hem.

Hij wist dat de man een gangetje was ingegaan, dat nergens anders kon uitkomen dan op de glasdeur, die toegang gaf tot een van de eigenaardige, zelden gebruikte binnenplaatsjes, waarvan reeds gewaagd werd, en die alleen maar dienden om sommige vertrekken licht te kunnen verschaffen.

Raffles schoof op zijn beurt de smalle gang in en kwam bijtijds om te zien hoe de deur door een onzichtbare hand voorzichtig werd dichtgeduwd, van den kant van de binnenplaats af, en duidelijk zag hij de gedaante van den man met den bolhoed zich afteekenen tegen den gewitten muur van het binnenplaatsje.

Raffles herinnerde zich dat er aan den overkant, schuin in den hoek, een tweede deur was, en vandaar kon men door een smal, meestal zeer duister gangetje een zijdeur van het groote huis bereiken, in een van de vleugels, uitkomend in een steeg, waar nimmer eenig

verkeer was. Feitelijk behoorde die steeg dan ook bij het huis, en de eigenares zou zelfs het recht hebben, ze met een hek of een poort af te sluiten, of zelfs met den blinden muur, als ze dat verkoos,

De gedaante van den man verdween uit het oog. Hij begaf zich dus klaarlijk naar de andere deur.

Raffles sloop naar voren en keek door de ruit, diep neergehurkt.

De man met de dubbele zool was niet meer alleen! Daar bij de tweede deur stond iemand, een vrouw!

Hunne gedaanten waren nauwelijks zichtbaar, en Raffles kon de vrouw niet herkennen — maar hij meende wel haar gedaante reeds eerder te hebben gezien, en pas kort geleden.

De Groote Avonturier had er heel wat voor gegeven, als hij had kunnen hooren wat die twee bespraken. Maar althans was hem een andere voldoening voorbehouden. Want de vrouw stak een sigaret aan, met behulp van een aansteker, en ofschoon de man met de dubbele zool driftig het vlammetje uitblies — een kort oogenblik had het toch haar gelaat duidelijk beschenen.

De vrouw was „Zwarte Fie”, de dievenmeid uit Chicago, de medeplichtige van den bankroof.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

„ZWARTE FIE” TREEDT OP.

Raffles naderde zoo dicht de deur met haar glazen ruiten, als hij maar durfde, maar hij begreep dat het toch onmogelijk die deur zou kunnen openen, en zou kunnen toelisteren, zonder dat de man met de dubbele zool hem onmiddellijk zou zien en hooren.

Nog minder sprake kon er van zijn, die geheel verlaten binnenplaats over te steken, teneinde iets van het gesprek op te vangen, dat natuurlijk op fluisterenden toon zou worden gevoerd.

Raffles maakte dus zoo snel hij kon, dat hij weer naar de meer bewoonde gedeelten van het huis kwam, schreef haastig een briefje voor Brand, in een taal die niemand kon begrijpen dan de jongeman zelf, en liet hem dat bezorgen door den butler goed gesloten, terwijl hij zelf zich haastte en bij de gastvrouw excupeerde, onder voorwendsel dat een telefonische boodschap hem plotseling had weggeroepen. Hij hoopte echter, zoo verklaarde hij, nog voor het souper terug te zullen zijn.

Nadat zich bij de vestiaire snel jas en hoed te hebben laten geven, begaf hij zich naar buiten, zette zijn kraag op om zijn witte plastron van zijn overhemd zooveel mogelijk te verbergen, en ging toen de zijstraat in, beter gezegd, steeg, waarvan reeds sprake was.

Hij kwam juist bijtijds, het gesprek tusschen den man en de vrouw had zeker niet langer dan tien minuten geduurd, want hij had zich nauwelijks opgesteld in de diepe schaduw van een steunbeer, die hem bijna geheel verborg, toen het zeer zachte knarsen van een slot, hetwelk het openen van de deur in den zijmuur van het groote, oude heerenhuis aankondigde.

Een oogenblikje daarna stapte een vrouw uit die deur de steeg in, overtuigde zich, door links en rechts te zien, dat zij alleen was en onbespied, sloot de deur, en begon met haastige schreden den steeg uit te loopen, in de richting van een straat, die evenwijdig, liep met Grosvenor Road. En dat was een gelukkige omstandigheid, anders had de vrouw Raffles in die steeg, die door een lantaarn verlicht werd, hoogst waarschijnlijk opgemerkt.

Raffles begon haar te volgen, zorgdragend, zijn eigen stappen zooveel mogelijk te dempen.

Hij vond „Zwarte Fie” weer terug op den

hoek van de straat, waar zij een kort oogenblik weifelde, en vervolgens een taxi wenkte.

Dit is altijd een van de lastige oogenblikken voor een achtervolger, want niet steeds is er een tweede dergelijk voertuig in de nabijheid en Raffles moest in dit geval zelfs een onbeleefdheid begaan tegenover een dame, die op het punt stond, in zulk een taxi te stappen, toen Raffles haar hoffelijk maar vastberaden terzij schoof, en tot den chauffeur de magische woorden sprak :

— Die taxi daar volgen, en een flinke fooi voor je, als je haar in het oog houdt !

Chauffeurs hebben buitengewoon scherpe oogen, verder veel menschenkennis, en ook verstand van dure kleeren. Een enkele blik was voor den man voldoende, hem te doen inzien, dat dit vrachtje, althans in materieel opzicht verre te verkiezen was boven de terzijde geschoven dame, en zoo kreeg Raffles dus de voorkeur en reeds een oogenblik daarna achter den wagen aan, die „Zwarte Fie” met zich meevoerde.

Voorloopig kreeg hij tijd in overvloed om na te denken over het doel van de geheimzinnige komst van „Zwarte Fie” daar in het huis van Gravin Muriel.

Dat er iets beraamd werd, dat er een misdaad op touw werd gezet, kon geen oogenblik betwijfeld worden. Maar wat waren de schelmen van zins ?

De man met de dubbele zool was natuurlijk binnengedrongen met vervalschte getuigschriften. Raffles had meer dan voldoende aanleiding om zeer nauwkeurig te weten, hoe onverantwoordelijk lichtvaardig sommige goedgebouwde menschen personeel in dienst namen, slechts afgaande op een korte aanbeveling, met een onleesbaren naam ondertekend of met den naam van iemand die reeds overleden was, en dus moeilijk het tegendeel kon volhouden van hetgeen hij had ondertekend.

Hiermee had de schurk, die zich Turner noemde, natuurlijk een bepaald doel. En dat doel kon niet anders dan misdadig zijn. Nu wist Raffles zeer wel, en anderen konden het ook weten, dat de Gravin inderdaad zeer rijk was, maar hoogstzelden contant geld in huis

had, dat de moeite van een inbraak of een diefstal kon loonen.

Al haar geldelijk bezit was vastgelegd op verscheidene banken — toevalligerwijs ook voor een deel op de Midland Bank, waar dienzelfden morgen de brutale bloedige roofoverval had plaats gehad.

Hoe de man, die toch twee weken in dienst was van de Gravin, dien morgen had deel kunnen nemen aan den roof, leek op het eerste gezicht onbegrijpelijk, maar het werd verklaarbaar, als men bedacht dat Turner zeer goed een vrijen dag had kunnen hebben, en dat daarenboven een kostelijk alibi voor hem gelegen was juist in het feit dat hij bediende was bij Gravin Muriel Drummond. Inderdaad wie zou het op denkbeeld komen, dat een bediende uit dat rijke, deftige huis, identiek zou kunnen zijn met een der deelnemers misschien wel den aanvoerder van een moorddadigen roofoverval.

Tenslotte was het al zeer snel in zijn werk gegaan, en de bandieten hadden er ten hoogse een kwartier voor noodig gehad. Daar kwam dan natuurlijk de lengte van den rit bij, maar van begin tot einde had het niet langer dan anderhalf uur behoeven te duren, ruim berekend.

Op het geld kon het dus niet gemunt zijn. Maar er was iets anders, buitengewoon kostbaars in het huis van Gravin Muriel en dat was haar onvergelykelijke collectie zeldzame sieraden. Hier in Engeland zou veel er van onmogelijk van de hand kunnen worden gezet, maar des te gemakkelijker in Amerika, zelfs nu, want het mag als bekend worden verondersteld, dat de Schatrijke Yankee, zich bitterweinig bekommert over de herkomst van zijn kunstwerken, mits hij maar zeker is, dat zijn medeburgers hem om dat bezit zullen benijden.

Wellicht verklaarde dit de overkomst van „Zwarte Fie” die wel het beste kon weten, langs welke draden gestolen voorwerpen van waarde hun weg vonden naar de schatrijke afnemers daarginds, aan den anderen kant van den grooten vijver.

Toen dacht Raffles aan de beveiliging van die onwaardeerbare kunstschaten.

Mocht men haar afdoende noemen? Raffles zelf antwoordde daarop met een volmondig: neen — maar hij wist dan ook van zichzelf dat hij een volleerd vakman was, en over middelen beschikte, die den gemiddelden inbreker zelfs niet bekend zijn. Toch, een man die zoo sluw bleek te zijn als Turner zou wel kans weten te vinden, ondanks de aangebrachte afweermiddelen toegang te krijgen tot de zaal met de vitrines, en zelfs om de stalen kast te openen, die de zeldzaamste kostbaarheden bevatte.

En inderdaad — iets anders kon dat geheimzinnige bezoek van „Zwarte Fie” niet beoogd hebben.

— Het is maar goed dat Brand dit alles nog niet nauwkeurig weet, hij zou onvermijdelijk weder met zijn eeuwige politiehulp komen aandragen! mompelde Raffles voor zich heen, en ik herhaal dat de politie misschien de dieven, maar heel zeker niet de buit zouden weten te achterhalen. Ik echter wil er rond voor uitkomen, dat die buit mij nog meer belang inboezemt dan de schelmen, die den roof pleegden, ofschoon ik alles in het werk zal stellen om het laaghartige gespuis hun gerechte straf niet zal laten ontgaan.

Nu en dan wierp Raffles een blik door de voorruit, en tot zijn blijdschap bemerkte hij dat hij een handigen chauffeur had getroffen. De man wist de voor hen uitrijdende taxi te volgen, zonder zelf in het oog te loopen. Trouwens, „Zwarte Fie” scheen geen seconde te gelooven, dat men haar had kunnen zien, want toen zij tenslotte uitstapte, keek zij links noch rechts, betaalde den chauffeur, en liep een niet al te helder verlichte straat in, ergens in het Oosten van de stad, niet ver van de havenwijk.

Raffles deed desgelijks, schonk den chauffeur een fooi, die hem deed grijnslachen en de Londensche taxibestuurder grijnst niet zoo heel vlug!

Hij ging toen te voet achter „Zwarte Fie” aan, die hem nu niet meer kon ontsnappen. Het een ge waarvoor hij beducht was, was zijn kleeding, die hier wel eenigszins misstond.

Indien hij zijn hoogen hoed gedragen had, zou hij hier zelfs geen tien stappen hebben kunnen doen, zonder te zijn nageschreeuwd. Gelukkig echter was dit een hoog deksel van het claue model en bevond zich in zijn zeer ruime binnenzak, en daaruit had hij het eenvoudige, slappe vilthoedje gehaald, dat nu zijn hoofd dekte. Blevens nog, zijn lakschoenen en zijn zwarte pantalon, maar het was hier gelukkig nogal donker, en hij had geen last van al te groote belangstelling.

Hij volgde de vrouw, op het andere trottoir blijvend, daar hij wist dat deze methode het meeste succes heeft als het wild plotseling het een of ander huis binnengaat.

Ook nu leverde zij succes op. De vrouw was plotseling een huis binnengegaan die zeker maar zelden gesloten was, en die zich naast een armelijke drogerij bevond, in welke etalagekast zich een enkel schraal gaspitje bevond, brandend in een melkglazen bol.

Raffles zou deze drogerij waarschijnlijk niet gezien hebben, als hij op het zelfde trottoir was blijven loopen. Nu echter stak hij haastig over, en daar de deur ook hem doorgang verleende,

bevond hij zich nu in hetzelfde huis, als de vrouw die hij zoo hardnekkig ruim een half uur lang achtervolgd had.

— Zoodra de zaken zich wat hebben uitgebreid, mag de Vennootschap wel naar een nieuw huis uitzien — dit krot stinkt erbarmelijk! bromde Raffles voor zich heen.

En de term was zeker niet overdreven, want het was een jammerijk, vervallen, scheefstaand huis, waarin hij zich nu bevond, en het rook er op een verschrikkelijke wijze naar allerlei koolsoorten, naar zuur bier, en naar onuitsprekelijken afval, armoede en ontbering.

Raffles kende die lucht maar al te goed, soms, als hij zijn ijver voelde verslappen, een onweerstaanbare moeheid zich van zijn geest voelde Meester maken, als hij den strijd tegen het onrecht, den nutteloozen rijkdom wilde staken — dan begat hij zich naar zulk een huis, bleef er een uur, zette al zijn zintuigen aan het werk, — en kwam er uit, geladen met haat, woede en wraakzucht.

Nu echter dacht hij aan andere dingen.

Hij dacht alleen maar aan het kraken van de smalle trap boven zijn hoofd, en aan de vloeken die „Zwarte Fie” uitstootte en die eigenlijk meer bij een dronken kadewerker, dan bij een mooie, jonge vrouw paste.

Eindelijk hield het kraken, zoowel als het vloeken op, de duisternis werd even doorvlamd met een kort, rossig schijnse, cirkelvormig, als van een zaklamp, en een schorrig stem vroeg gedempt:

— Jij daar, Fie? Kom er in!

Zwarte Fie antwoordde iets onverstaanbaars. Een deur viel dicht, toen was het stil.

Raffles sloop verder en stikdonkere trap op, zich vasthoudend aan het vettige touw, dat bij wijze van leuning langs de muur was gespannen.

En hij bedacht hoe gemakkelijk het voor iemand zou zijn, een lastige tegenstander daar op die smalle, nachtdonkere trap overhoop te steken, zonder dat iemand het zou zien.

Maar hij kwam niemand voorbij, hij bereikte een morsig, heelflauw verlicht portaal, waarop twee deuren uitkwamen, en toen stond hij ademloos even te luisteren.

Hij vernam echter alleen een dof stemmengegons, en zijn ongeduld om iets te hooren bracht hem ertoe, aan de kruk te draaien van de tweede deur, in de hoop dat hij aldus in een aangrenzend vertrek zou kunnen komen.

Onmiddellijk hielden de stemmen op, hij hoorde schreden en de eerste deur werd geopend.

Maar reeds had Raffles zich onhoorbaar en bliksemsnel in den versten hoek van het smerige

gangetje neergeworpen, juist onder het smalle, raam, waardoor het weinigje licht binnendrong dat het portaal verlichtte.

Ook dit was het gevolg van ervaring. Raffles wist dat het buitengewoon moeilijk is iets te onderscheiden, dat zich onder of boven het eenige venster bevindt, waardoor licht naar binnen kan dringen in een overigens donkere ruimte.

Zooals hij daar nu lag, kon hij hoogstens gelijken op een baal waschgoed, een zak aardappelen of iets dergelijks. Maar hij lag toch zoo, dat zijn lichaam bij de eerste dreiging van gevaar kon opveeren, en zich tot tegenweer stellen.

Hij kon onduidelijk zien hoe een mannen-gestalte over den rand van den trap heenboog, hij hoorde een gemompelde vloek, toen verdween de gedaante, en de deur ging weer dicht.

— Ze zijn wantrouwend! Zoo zal het niet gaan! monpelde Raffles. Laat eens zien wat dit raam oplevert, dat met minder gerucht te openen valt, naar ik vermoed.

Hij trok behoedzaam het smalle raam open, keek naar buiten, richtte de oogen naar boven en bevond dat het huis betrekkelijk laag van verdieping was, want het venster bevond zich met zijn bovenkant hoogstens een voet van het dak, dat op deze plek vlak was. Wat verder was het zolderraam, hoogstwaarschijnlijk behoorend bij de kamer die hij zooeven had willen openen, en dat raam stond open.

Iedere aarzeling zou Raffles belachelijk zijn voorgekomen.

Hij ging op de smalle, vervelooze vensterbalk staan, kon nu met zijn handen heel gemakkelijk den zinken dakrand bereiken, beproefde zijn sterkte, en trok zich toen met acrobatische behendigheid zoo ver op, dat hij een been over den rand kon slaan, en het volgende oogenblik lag hij languit op het dak, kroop voort, tot waar het weer schuin werd, stapte in de goot, en werkte zich als een slangenmensch door het openstaande, smalle dakraam naar binnen.

En bijna op hetzelfde oogenblik hoorde hij de stemmen van zooeven weer en nu vrij wat duidelijker.

En niet alleen hoorde hij — hij zag ook. Door een vingerbreede reet in een houten tusschenwand, drong schaarsch licht naar binnen.

Hij kon gerust zijn zaklantaarn ontsteken want men zou het schijnsel daarvan in een kamer waar licht brandde met geen mogelijkheid kunnen opmerken.

Hij bleek zich in een zolderkamer te bevinden, alleen gemeubeld met spinrag en twee of drie

oude kisten, waarin misschien zeep of iets dergelijks gezeten had.

De kamer scheen ongebruikt en afgesloten te zijn. Een zijwand liep schuin omhoog, daar waar het dak wat was verhoogd, denkkelijk om ruimte te maken voor dit vertrek en het aangrenzende.

Een seconde was voor Raffles voldoende om dit op te merken. Toen doofde hij zijn lamp weer, naderde de spleet, luisterde en wist het zelfde oogenblik dat hij precies vijf minuten te laat was gekomen!

Want Fie sprak met haar rasperige, door alcohol en tabak voor den tijd versleten stem:

— Dat is dus de manier waarop wij er binnen zullen komen. Heeft Turner het niet knap uitgevonden? En als we er eenmaal binnen zijn, jongetje, dan gaat de rest vanzelf, en kunnen we desnoods het heele museum leeg-gappen, zonder dat de rijke weduwna er iets van merkt! Mocht ze het wel merken — nu, je weet wat de afspraak is!

— En voor wanneer zou het zijn? vroeg een mannenstem, waarin wat wantrouwen en vrees scheen door te schemeren.

— Overmorgen en geen dag later!

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, maar ik vind dat Turner een beetje te veel hooi op zijn vork neemt. Hij loopt te hard van stapel! Voor eergisteren het zaakje Regent-street met den juwelier, gisteren de aanhouding in Hampstead, vandaag het gevalletje in het Noorden, aan de Midland Bank — en overmorgen het kistje van — wat bliksem, hoe heet het mensch — van een van de Medicijnen!

— Cathérine de Medicis, ezel!

— Wat doet de naam er toe! Ik blijf er bij dat dit te hard gaat.

— Wie dwingt je om mee te doen, suffert?

— Dat weet je bliksemgoed — daartoe dwing jij me!

— Ik? vroeg de vrouw op een toon van oprechte verbazing —

— Jij en niemand anders! Voor mij is dit werk eigenlijk te groot, te bar — te gevaarlijk, hoe je het maar noemen wilt. Maar ik doe er aan mee, omdat jij er aan meedoet, Fie. Sinds je hier bent, denk ik altijd aan jou. Je weet dat ik dol op je ben. Daarom doe ik er aan mee.

— Zorg dat Turner dat niet hoort, Lewis waarschuwde de vrouw hem koeltjes. Het zou je kunnen opbreken. Op zulke malligheid had ik niet gerekend. Je weet dat er nooit wat van kan komen.

— Je haat me dus? vroeg de mannenstem weer, en zij trilde.

— Wie zegt dat? Ik vind je een knappen kerel — maar dat is voor mij lang niet vol-

doende! Er moet pit en durf in een man zitten, anders kan hij me gestolen worden. Nu, je kent nu de instructies, en je zorgt dat je er aan houdt. Turner verstaat geen gekscheren, dat weet je, en als jij lid van de bende wilt blijven — —

— Ik ben er nog geen lid van! zei de mannenstem woest.

— Lid wilt worden, dan! Als je lid wilt worden zul je anders moeten handelen dan zul je niet moeten klagen over teveel werk. Dan moet je niet zoolang zaniken over een paar lijkjes. Turner houdt daar niet van.

— Altijd maar Turner! Ben ik je dan heelemaal niets? Turner is een schurk, een laaghartige, verraderlijke schoelje.

— Pas op, Lewis! Waarschuwde de vrouw, en haar stem was ijskoud, nu. Neem je in acht. Laat ik dat niet overbrengen aan Turner, want je weet hoe hij is op het gebied van de tucht. Hoe je over hem denkt — dat moet jij weten, maar houdt er je mond over. Je bent me niet onsympathiek — maar als ik jou vergelijk bij een kerel als Turner! Hoe ben jij er eigenlijk wel bijgekomen — bij de zwik, bedoel ik.

— Omdat ik moest! antwoordde de mannenstem dof. Mijn moeder stierf van honger. Mijn zusje had tering en moest verpleegd worden. Dat was al mijn familie. Ik heb mijn studie moeten laten varen — die leverde toch niets op. En toen kwam Turner — —

— Dan ben je eigenlijk van hooge komaf! spotte de vrouw meedoogenloos. Een sport geleerde. Gek genoeg dat je dan om mij wat geeft!

— Zooals een opiumschuiver geeft om de opium, en de dronkaard om de drank! zeide de man op een toon van smartelijke zelfver-nedering. Ik heb je lief omdat ik niet anders kan, als een ziekte, als een koorts ben je in mijn bloed, en ik kan je niet uit mijn vleesch rukken als een vergiftige doorn!

— Toe maar! En dat noemt hij liefde! hoonde de vrouw. Neen, houdt nu je mond maar — het is al mooi geweest. Ik wil er niets meer van hooren, en dank God op je bloote knieën dat ik er niet met Turner over spreek. Hij had je in dit geval noodig — je weet waarom. Ik heb hier niets meer te doen. Je zorgt dat je overmorgenavond, klokslag tien uur bij den passagiersuitgang van Charing Cross station staat met je boeltje. Daar zul je worden opge-pikt. Misschien wel door mij, en anders door Jackie Pinda!

— Is het dat wat daar in dien hoek staat?

— Ja dat is het! Pas op, raak er niet aan! Ik zal er zijn, Fie — maar om 's hemelswil

heb dan medelijden met mij, want ik kan niet voor mijzelf in staan als je blijft weigeren!

— Je bent gek! zei de vrouw kortaf.

En dat was het slot. De deur ging open, de deur ging weer dicht en Raffles kon duidelijk het kraken van de portaalvloer hooren en de treden van de smalle trap toen de kleine voeten van de vrouw er haastig overgingen.

En in zichzelf mompelde hij:

— Het is jammer. Ik had vijf minuten eerder

hier moeten zijn. Toen hadden ze het zeer waarschijnlijk over de manier, waarop ze den roof ten uitvoer wilde leggen — en ik had mijn maatregelen afdoende kunnen nemen. Intuschen — alles is nog lang niet verloren en ik weet heel wat, wat ons van nut kan zijn, Brand en mij! Maar in de allereerste plaats moet ik weten wie de man hier naast is, wie dat serpent een geleerde noemt, en wie haar lief heeft, de beklagenswaardige!

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK V.

OM HET GOUDEN KISTJE.

Het motregende zachtjes dien avond om tien uur, en het zag er tamelijk mistroostig uit op het oude plein voor het Charing Cross station, een der oudste van Londen.

Schijnwerpers wierpen melancholieke glansen over het donkere, natte asphalt.

De bobby's droegen hun korte capes en de weinige reizigers die het station binnentraden hadden hun kragen opgeslagen en schenen verheugd te zijn, Londen te kunnen verlaten.

Voor den reizigersuitgang, drentelde een man heen en weer, krachtig gebouwd, maar met een gelaat, waarop leed en ontbering hun stempel hadden gedrukt.

Hij kon een jaar of vijfendertig zijn, en vroeger was hij zeker een knap, ja een schoon man geweest, met zijn hoog voorhoofd, zijn groote donkere oogen, en zijn fraai besneden mond.

In den rechterhand droeg hij een stevig lederen valies, misschien wel een herinnering aan betere dagen, want voor het overige, zag de man er sjofel uit, met een tot de draad versleten demie te dun voor het gure lenteweer, te weinig afweer biedend tegen den regen, en zijn schoenen waarvan de zolen bijna geheel verdwenen waren.

De klok boven den grooten ingang wees precies het tiende uur aan, toen er een kleine man kwam aanloopen, met de gestalte van een kind, en die toch zeker wel vijftig jaar moest zijn.

Hij had een gele gelaatskleur, en hij geleek ook nog in andere opzichten op een Chinees, ofschoon hij dat stellig niet was. Hij liep regelrecht op den man met het lederen valies toe, kneep zijn zwarte oogjes bijna heelemaal dicht, reikte hem een hand die geleek op die van een kleine soort aap, en zei slechts dit eene woord :

— Kom !

— Kon Fie niet komen ? vroeg de man met het valies norsch.

— Verhinderd ! antwoordde de kleine man laconiek. Maar ze is er bij, maak je niet ongerust. Niet kletsen en meelopen. De baas wacht niet graag. Heb je alles bij je wat noodig is ?

De ander knikte, zonder antwoord te geven.

Zonder ook maar een woord met elkander te wisselen, liepen zij voort tot aan den ingang

van den Underground, daalde de trappen af, namen hun kaartje uit de automaat, en stapten in den eersten den besten trein die westwaarts reed, om na een kwartier ongeveer weer uit te stappen, en over te gaan op een bus, die hen weer twintig minuten later afzette op den hoek van Hydepark.

Van hier, en altijd zwijsend, liepen zij door den motregen naar het begin van een steeg, die in het midden een enkele deur had, behorend tot een oud, groot heerenhuis — — —

Hier haalde de kleine man — het was Jackie Pinda — zijn horloge te voorschijn en mompelde zacht :

— Wij zijn nog zeven minuten voor den afgesproken tijd ! Precies om elf uur zou de deur open zijn, eerder niet.

— Is Fie binnen ?

— Dat is ze ! Maar klets niet zooveel over haar, als je een goede raad van mij wilt aannemen, Lewis, want op mijn woord, man, je loopt tegen de lamp. Ieder lid van de bende weet toch bliksems goed hoe de zaken staan tusschen den baas en „Zwarte Fie”. Je moet nooit je vingers tusschen den boom en de bast willen steken. Als de baas kwaad op je wordt berg je ; dat is alles wat ik van de zaak zal zeggen.

— Ik — ik aanbid haar, mompelde de man met een halve snik.

— Mooi zoo. Slik het in ! Houdt het onder je en spreek er met niemand over, zoodat het een diep geheim blijft. Man, ik geef geen stuiver voor je leven, als Turner het zou merken !

Lewis klemde de tanden oopen, en was nauwelijks verstaanbaar, toen hij mompelde :

— Als hij mij in den weg staat — dan — —

De kleine man keek den ander scherp aan, haalde de schouders op, en zei :

— Je bent nog gekker dan ik dacht. Als je soms iets hebt na te laten, maak dan maar meteen je testament. Het is duidelijk te merken dat je nog niet lang bij ons bent. En houdt nu je wafel, anders kan ik niet hooren of de grendel daarbinnen wordt teruggeschoven.

Het werd zeer stil.

Lewis stond onbewegelijk tegen den muur

geleund, met gebogen hoofd, en de armen over de borst gekruist.

Het geheimzinnige valies stond naast hem op den grond.

En op de seconde af, op het vastgestelde uur hief Jackie Pinda snel zijn smal, geel gezicht op, en zij heel zacht:

— De grendel! Vooruit, naar binnen!

Hij draaide de ouderwetsche deurkruk om, en ging de stikdonkere gang in, door Lewis op de hielen gevolgd.

Lewis sloot de deur heel zacht weer, een oogenblik bleven beiden staan en toen gingen zij heel voorzichtig voorwaarts, door de kaarsrechte gang, die pas aan het einde een scherpen hoek maakte, en toen zij dezen hadden omgeslagen zagen zij reeds de zelden gebruikte deur, die toegang gaf tot een der oude binnenplaatsen van het groote huis.

Ook deze deur bleek gemakkelijk geopend te kunnen worden.

Jackie Pinda zette ze op een kier en gluurde omzichtig naar alle richtingen.

Aan den overkant van de binnenplaats gloorde nog wat licht, en hij wist dat dit afkomstig was uit het dienvertrek, waar nu wel niemand zou zijn, want de bedienden die in huis slapen, hadden zich stellig reeds ter ruste begeven, op de bovenste verdiepingen.

Daar was waarschijnlijk alleen nog de butler die nazag of alles in orde was, en die dadelijk de deur van de zaal zou afsluiten, waar zich de sieraden bevonden om dan de sleutel aan zijn meesteres te gaan brengen.

Jackie Pinda wist dit alles zeer goed, en hij wist ook dat hij niet langer dan een kwartier zou behoeven te wachten.

Dien avond was de Gravin thuis gebleven, zij had wat gemusiceerd, met eenige vrienden, en zij zou zich zeker vroeg ter ruste begeven, omdat zij den volgenden morgen heel in de vroegte met de auto naar een van haar landgoederen zou rijden.

Dit alles had Turner ontdekt, en hij zou van die wetenschap thans gebruik weten te maken. De sluwe duivel — een van de kundigste chefs die hij nog ooit had gehad.

En plotseling doofde ook het zwakke schijnsel daarginds, aan de overzijde en dat was het teeken dat ook de butler het dienvertrek had verlaten.

Nu was het stikdonker.

De hemel was betrokken, en geen enkel verlicht venster stond wat licht af aan die nauwe binnenplaats, als een mijnschacht zoo duister en kil.

Volgens de afspraak wachtte Jackie Pinda nog een vol kwartier, en toen deed hij de deur

wat verder open, zeide een fluisterend woord tot Lewis, die somber gestemd tegen een gangmuur leunde, en beiden liepen de binnenplaats over, en vonden aan de overzijde opnieuw een deur, waarvan de kruk maar behoefde te worden omgedraaid.

En daar bij die deur vonden zij Turner, nog in zijn gestreept huisjasje, die al dien tijd op den loer had gestaan en nu fluisterde:

— Goed dat jullie er bent. Je hebt toch alles wat noodig is, Lewis?

— Alles.

— En je weet zeker dat je vinding zal slagen?

— Ik beloof niets, of ik moet het kunnen houden, antwoordde Lewis norsch. Als een mensch geen moeilijker dingen kreeg op te lossen, dan kon het nog al schikken.

— Vooruit dan maar! Doen jullie je gummi overschoenen aan. Sommige trappen kraken een beetje, houdt daar ook rekening mee. Zoover mogelijk op zij loopen, dicht bij de leuning. Fie is al boven en wacht ons met Joe.

— Werkte de sleutel goed, chef, die ik voor je heb nagemaakt, en heeft de butler niks gemerkt?

Turner haalde de schouders op en antwoordde:

— Daar is hij al te oud voor! Het betekende niets om hem het ding voor een paar uren te ontfutselen. En de sleutel werkte goed — je bent een handig werkman Jackie! En nu je snater gehouden, want nu komt het op stilte aan. Iedereen slaapt, maar we moeten toch zoo min mogelijk leven maken.

De drie mannen volgden eenige gangen, kwamen in de groote vestibule, zwak verlicht door een nachtbrander, en gingen de hoofdtrap op.

En daarboven vonden zij Fie, en nog een andere man, Joseph Hastings geheeten, een van Turner's stoutmoedigste mannen, die eveneens had deelgenomen aan de Bankroof.

Er werd echter geen enkel woord gewisseld, en Turner haalde dadelijk een splinternieuwe sleutel uit zijn zak, bestreek die met een weinig vaseline, stak hem behoedzaam in het slot van de deur, die tot de museumzaal toegang gaf, en draaide hem om.

Zonder eenig gerucht draaide de deur op haar hengels, en de vijf nachtelijke insluipers waren binnen en bevonden zich te midden van millioenen aan Oude Kunstschaten.

De Vitrines waren alle gesloten, maar slechts met hun glazen deksel, en Hastings wierp er in het voorbijgaan een begeerige blik op.

Turner echter fluisterde:

— Daar zullen we maar liever van afblijven,

al die dingen zijn verdraaid moeilijk aan den man te brengen, en omsmelten levert te weinig op. Laten we ons maar liever bij de stalen kast houden, daar zit de aap in! Voor wat ze daarin bewaart weet ik wel een afnemer en die goed betaalt ook. Er zijn gelukkig nog rijke Amerikanen, al zou je het niet zeggen.

— Is die kast onmogelijk met een steutel te openen? vroeg Jackie Pinda.

— Als dat zoo was, had ik er Lewis niet bij hoeven te halen, antwoordde Turner ongeduldig.

— Het is een heel ingewikkelde sluiting, en ze gebruikt er ook geen sleutel voor, maar een soort van stift, die haar nooit verlaat, en die ik niet onder het oog heb gekregen. En al heb je die, dan kun je er toch niets mee aanvangen, als je niet weet, hoe je de sluiting verstellen moet. Het zou uren geduurd hebben, voor we het hadden kunnen openen — en na een seconde zouden we verraden zijn!

— Waarom? vroeg Hastings ongerust.

— Omdat die kast een alarminrichting heeft, ezel! En een waar je onmogelijk bij kunt! De draden loopen door een van de holle stalen pooten, en door een dikke stalen buis dwars door den vloer heen, en als je er maar met een vinger aan zoudt raken, aan de sluiting meen ik, dan zou je in haar slaapkamer een helsch kabaal krijgen. Ik heb dat heel toevallig ontdekt, want ze schijnt er met niemand over te praten. Zelfs niet met haar beste vrienden. Toen ze laatst met dien ouden knul, dien Lord Aberdeen hier was, sprak ze over allerlei dingen — maar niet over die alarminrichting, maar ze is er! Dat geef ik je op een briefje. En daarom had ik Lewis noodig. En laat jij nu eens zien wat je kunt, uitvinder, en zorg dat je slaagt en vooral geen leven maakt, want als door jouw schuld de boel zou mislukken, of we zouden gesnapt worden — je weet wat je dan te wachten staat!

Lewis, die voortdurend naar Fie gekeken had, wendde langzaam het hoofd naar hem toe, keek hem somber aan, en zei, nauwelijks zijn stem dempend:

— Je hoeft mij de voorschriften niet te leeren kennen, Turner. Ik weet wel waar ik aan toe ben. Ben je van plan van Fie af te zien?

De vraag kwam zoo onverwacht, dat het wel tien tellen doodstil bleef, voor de chef eindelijk de volle beteekenis van die vraag scheen te begrijpen.

Jackie Pinda was doodsbleek geworden en Joe Hastings keek verschrikt van den een naar den ander, terwijl „Zwarte Fie” op haar lippen beet, en een beweging van ongeduld maakte.

Het gelaat van den zoogenaamden huis-knecht was plotseling geheel veranderd, en het had iets dierlijks, toen hij eindelijk langzaam en sluipend op Lewis toetrad, zijn gelaat vlak bij het zijne bracht en hem toebeet:

— Is het je in 'e hersens geslagen, nieuweling? Hoe durf je me dat vragen?

— Dat durf ik — omdat ik haar voor mij opeisch!

— Je bent gek! Praat jij over zulke dingen terwijl wij een groot werk hebben op te knappen? Weet je dat het hier misschien om honderd-duizend dollar gaat misschien nog meer? Doe eerst je werk — later spreken we over het andere!

— Wat hij spreken noemt! bromde Jackie Pinda doodelijk ontsteld voor zich heen. Hij zal hem aan zijn mes rijgen, zoo waar als ik hier sta. Hij zal er geen woord aan verknoeien, als maar eerst dit zaakje achter den rug is.

— Je ziet van Fie af, of ik laat jullie hier in den steek! ging Lewis met harde stem voort.

— Houdt je bek toch! fluisterde Turner woedend. Je schreeuwt alsof je hier alleen, midden op de hei staat. Je hebt beloofd ons te helpen — en je doet het ook, Lewis!

— Als je mij Fie geeft! zeide Lewis koppig.

— Maar daar heb ik toch ook nog iets in te zeggen, merkte Fie op, tusschen de beide mannen tredend. Je lijkt wel gek, Lewis! Doe nu eerst je werk, dan spreken we er wel verder over. Laat je het na, dan heb je niet de minste kans, als je dat maar weet.

Snel gaf zij Turner een knipoogje, die brommend hernam:

— Gelijk heeft ze. Later valt er over te praten. Doe nu eerst wat je hebt beloofd. Denk er om — wie weigerachtig is om de bende te helpen, die wordt gestraft. En je kent onze straffen!

— Het is goed! zeide Lewis. Ik zal mijn belofte houden. Maar je weet nu precies hoe het tusschen ons staat, Turner. Het kan mij niet schelen, dat je mijn chef bent, ik kan niet zonder haar leven. Iedereen mag het weten. En we zullen om haar vechten.

— Mijnentwege, zeide Turner en Lewis zag het valsche licht in zijn oogen niet. Daar ben ik voor te vinden. Als je nu maar begint, want er is al genoeg kostbare tijd verloren gegaan met kletsen.

Lewis bukte zich naar zijn valies, opende het met een kleine sleutel, en nam er een voorwerp uit, dat er uitzag als het houten kastje van een telefoontoestel, alleen wat grooter, met eenige nikkelen en koperen knoppen er aan, en voorzien van twee zwaar geïsoleerde elektrische

geleidingen, die er om heen waren gewikkeld en zorgvuldig vastgemaakt.

In het valies zaten nog eenige andere afzonderlijke voorwerpen, in wollen lappen gewikkeld, die hij behoedzaam daaruit losmaakte, en hier en daar in het houten kastje vastdraaide.

Tenslotte haalde hij een dikke, glazen plaat te voorschijn, en plaatste daarop het kastje, dat op vier dikke, gummi pooten rustte.

Hij ontrolde een van de leidingen, die aan het einde van een stekker voorzien was, en stak dien in een aan den muur vastgemaakte contactdoos, des winters bestemd om er een elektrische kachel op aan te sluiten.

In het kistje liet zich dadelijk een heel zacht gonzend geluid hooren, niet sterker dan een bromvlieg veroorzaakt.

Boven op bevond zich een soort van trechter die er uitzag als een ouderwetsche gramfoonhoorn in het klein.

En Lewis beval met zachte stem de anderen een weinig uit de buurt te gaan, waarop hij die hoorn begon te richten, en er tenslotte, met behulp van een eigenaardige tang overtrokken met eenn stof die eruitzag als beton, op een paar voeten afstand een stuk ijzer voor te houden, dat op hetzelfde oogenblik smolt en op den vloer droop, als het vet van een waskaars was.

Jackie Pinda liet een zacht gefluit van bewondering hooren, die bijna vrees was, en zeide daarna zacht:

— Bliksem! Zeg, dat is me eventjes een uitvinding! Hoe komt het dat je tang niet meesmelt?

— Omdat ze is overtrokken met een stof — en wat dat is gaat jullie geen steek aan. Ik behoef jullie niet al te wijs te maken! gromde Lewis. Blijf weg voor dien trechter zeg ik je, want ga je er voor staan en werkt het ding, dan wordt er in een seconde een gat in je body gebrand, waar je een vlaggestok doorheen kunt steken —

Krijtwit deed de kleine man een stap achteruit, en van dat oogenblik af droeg hij zorg, achter het geheimzinnige kastje te blijven, dat nog altijd doorzoemde.

Te zien viel er overigens niets.

Het was duidelijk dat het kastje door toedoen van electriciteit een ontzaggelijke plaatse-lijke hitte moest ontwikkelen, maar hoe het

in zijn werk ging — geen van de bandieten had er het minste begrip van.

Maar toen Lewis nogmaals den kleinen trechter gericht had zagen allen die daar waren bij het licht van de drie ontstoken zaklantaarns, hoe de stalen kast zich aan de voorzijde langzaam maar zeker begon te vervormen, hoe het slot als het ware in elkander schrompelde, smolt, uiteen viel!

En dat alles duurde zeker niet langer dan tien minuten, en toch was die kast van het allerbeste, Zweedsche staal, en gevoerd met asbest!

De hitte, ontwikkeld door de onzichtbare straal uit den kleinen trechter, moest dus wel buitengewoon groot zijn, en de terugkaatsing van den stalen wand dwong allen, zoover mogelijk terzijde te gaan staan.

Lewis zelf had zich het gelaat en de handen slechts beschermd door een soort van lederen masker en dikke handschoenen en hij doorstond den gloed zonder een spier te vertrekken, steeds op de juiste plaats richtend —

— Zorg er voor dat je het kistje niet meesmelt, siste Jackie Pinda vanuit zijn hoek.

— Ik ben geen kind. Pinda! gromde Lewis, door de dikke glazen die zijn oogen beschermden, de vorderingen van het smeltproces volgend. Het is voldoende als het slot gesmolten is. Daar — nu kan ik ik de hitte wel temperen, want je kunt nu de deksel zeker al oplichten.

Gedreven door zijn heftige begeerte, trad Turner reeds op het meubel toe, toen Lewis hem waarschuwend toebeet:

— Weg daar! Je kunt die plaat onmogelijk met je bloote handen aanraken — ze zouden je van het lichaam schroeien.

Hij zette het toestel af, greep een paar dikke lappen van een asbest weefsel, vatte daarmede de stalen afsluiting, gaf een korte ruk, en klapte den deksel haastig om, zoodat hij tegen den kamerwand rustte.

De weg naar het kistje was vrij — want het glas van de ruit was eveneens gesmolten, zooals boter smelt, die men te vuur zet!

Hier en daar was het gloeiende, smeltende glas zelfs langs de kunstvoorwerpen gedropen, maar groote schade was er niet aangericht — en het zeldzame gouden kistje van Cellin was volkomen ongedeerd gebleven.

HOOFDSTUK VI.

MEDEMINNAARS.

Ofschoon het kistje nog gloeiend heet was, kon Turner zijn begeerte niet langer bedwingen en hij greep het uit de vitrine, zich van zijn opgerold, gestreept jasje bedienend, om de hitte te verminderen.

Hij bekeek het van alle kanten met het oog van een man die verstand heeft van zulke dingen.

Het was echter onmogelijk om er dichtbij te komen met het gelaat, want daartoe was de hitte nog te groot.

Van een vervorming van echter geen sprake, en de juweelen waren op hun plaats gebleven, de schoone versierselen hadden niet het minste geleden.

Lewis had wel zeer nauwkeurig de warmtegraad weten te regelen, en zijn straal precies weten te richten.

Ook „Zwarte Fie” was nieuwsgierig naderbij gekomen en ze zei met eenige minachting in haar stem :

— Jullie zullen er wel meer van weten dan ik — maar ik voor mij, zou voor het ding geen twaalf shillings over hebben. Het is te groot voor een poeierdoos, en niet groot genoeg voor een juweelenkistje.

— Maar mijn Amerikaan zal er toch maar honderdduizend dollar voor betalen grinnikte Turner, met fonkelende oogen. Morgen spreek ik hem, jongens. Hij betaalt contant, en dan poetsen wij hem met de duiten, tenminste die dat noodig vindt, want ik zal dadelijk ieder zijn deel geven. Je begrijpt wel, dat ik nu met jullie mee verkas. Als ik hier bleef zouden ze me dadelijk pakken. Het is gek, maar ik geloof dat die Lord Aberdeen het niet erg op me voorzien had.

Fie had op het hooren van dien naam plotse-ling het hoofd opgeheven en zij verschoot een weinig van kleur toen zij zei :

— Nu je voor den tweeden keer dien naam noemt, is het mij net, alsof ik die pas onlangs heb gehoord. Maar stil eens — ik ben er al ! Dat ik zoo stom kon zijn om het te vergeten ! Aberdeen heette die slimme, oude rakker, die zich in de Midland Bank hield, alsof jullie hem geraakt hadden ! Ik ben er nu zeker van !

Zoo werd hij door den Bankbediende ook aangesproken !

Er lag iets dreigends op het gelaat van Turner, toen hij zich van het kistje afwendde, de vrouw strak aankeek, en zei :

— En dat vertel je me nou pas ?

— Wist ik over wien je het zou hebben ? Ik heb jullie toch gezegd van die comédie ?

— Toen had je meteen den naam moeten noemen ! zeide Turner woest. Is dit nu toeval ? Of heeft die kerel mij verdacht ? Als dat zoo is, waarom heeft hij mij dan niet dadelijk bij de politie aangegeven ?

— Dat is ook wat ! zoo mengde zich nu Jackie Pinda in het op zacht gefluisterden toon gevoerde gesprek. Je had toch een zwarte lap voor je gezicht, Chef. Hoe kan hij dan ge-weten hebben dat die bediende hier in huis, dezelfde was als — die man met het masker ?

— Dat is zoo, zeide Turner nadenkend, en toch bevalt me die zaak niet. Hij keek me zoo eigenaardig aan, komt het mij nu voor. Ze zullen ons toch geen hinderlaag gelegd hebben ?

Hij keek om zich heen, hij keek naar voren, naar de glazen overkapping, en naar den donkeren nachthemel daar boven, en toen besloot hij kortaf :

— Laten we weggaan ! Ik vertrouw het hier niet langer. Vooruit, nemen jullie de rest ook uit de kast — of neen, wacht ik zal het je opnoemen. Alleen het gouden kruis, het minia-teur Drieluikje, de beker van zilver en het miniatuur van Rafael !

— Niet zoo vlug ! smeekte Jackie Pinda. Lieve hemel — wat is een Drieluikje ? Stil eens — dat is zeker dat ding dat je kunt omklappen. Allemenschen — ik nam het nog niet al kreeg ik er geld bij toe !

— Schiet op, en doe wat ik je zeg ! beval Turner barsch. Lewis, wikkel jij dat kistje in een van je asbest lappen, dan pak ik het in. Ik heb een koffertje bij mij. Vlug wat ! Ik ga nu naar mijn kamer, haal daar mijn goed, want in dat buisje ga ik de straat niet op, en dan poetsen we 'm. Eerst naar mijn huis, waar ik de centen heb — en dan naar de plek die jullie wel kent — C. II. Daar krijg ik ook den Ame-

rikaan bij me en zoodra die gedokt heeft, neem ik de beenen. Ik zal dan maar een paar maanden onder water blijven, want zoolang is de lucht hier zeker niet zuiver. Wacht mij bij de deur, aan de binnenplaats. Over een kwartier ben ik bij jullie. Is er een auto, Pinda?

— Een motorbus, spotte het kleine mannetje. Je hebt van een auto niks gezegd, baas! Maar er zijn wel taxi's te krijgen, zou ik zeggen. Maar maak wat voort, dan wachten we beneden.

Op hun teenen sluipend verlieten allen het vertrek, en terwijl Turner vlug over de gaanderij ging teneinde in zijn slaapkamertje van kleedeten te verwisselen, liepen de anderen de hoofdtrap af en tegelijkertijd verdwenen twee gezichten van boven de glazen bekapping, die onzichtbaar waren geweest, omdat zij met een zwarte lap waren bedekt. — — —

Turner bleef werkelijk niet langer dan een kwartier weg, toen voegde hij zich bij zijn medeplichtigen en allen repton zich de gang door en verlieten het huis aan den zijkant, niet dan nadat Turner zich persoonlijk overtuigd had, dat de weg geheel vrij was.

In de zijstraat was als naar gewoonte geen levende ziel te bespeuren en het was er zoo donker, dat men moest oppassen niet telkens tegen een van de steunberen te struikelen, die den tegenoverliggenden muur op geregelde afstanden hielpen schragen.

Nu en dan gaf Turner een kort gefluisterd bevel.

Hij zelf droeg nog altijd de tasch, waarin zich het kostbare kistje en de andere voorwerpen bevonden.

En niet zoodra waren zij de steeg teneinde, of de bendeleden verstrooiden zich, teneinde vooral niet de aandacht te trekken van patrouilleerende agenten die het zeker vreemd zouden vinden, zoo laat in den nacht, zooveel menschen bijeen te zien, waarvan er twee een eigenaardig pak droegen en die wel eens vragen zouden kunnen stellen.

En van schieten op de politie hield Turner nu eenmaal niet.

Op burgers was het heel wat anders — en vooral als men gemaskerd was! Maar verzet tegen de politie werd tegenwoordig zeer streng gestraft, hij wist het beter dan wie ook.

Op het einde dus van de steeg vatte hij „Zwarte Fie” onder den arm, knikte de anderen toe, en zei op gedempten toon:

— Ik ga nu naar mijn huis en ontruim daar het nest, want daar zal de Blauwe Bende zeker het eerst een inval komen doen. Ik moet

zorgen dat ze er niets kan vinden — en in de eerste plaats geen geld.

Hij wilde zich reeds afwenden toen hij een gedaante naast zich zag.

Het was Lewis, met zijn koffertje, lang, stuursch, met opeengeknepen lippen en gefronste wenkbrauwen.

— Wat wil je nog? vroeg de aanvoerder onwillig en barsch.

— Met je meegaan! antwoordde Lewis kortaf.

— Neen. Je gaat je eigen weg. De afspraak is dat wij morgen op C. II bijeenkomen.

— Ik kan mij niet aan die afspraak houden — dan leeft misschien een van ons tweeën niet meer.

Turner keek Lewis een oogenblik onderzoekend aan, toen keek hij naar de anderen, naar Jackie Pinda en Joe, die besluiteloos wat terzijde stonden, en het was alsof Lewis zijn gedachte ried, want hij zei rustig:

— Reken maar niet op die twee daar. Je weet toch heel goed, dat ik ze allebei met een vinger van mijn hand zou kunnen platdrukken als vlooien, als ze jouw bevelen durfden opvolgden en mij zouden willen beletten met je mee te gaan. Neen Turner, ik volg je als je schaduw. Je komt niet van me af. Het moet worden uitgemaakt. Je weet wat de inzet is. Fie is de inzet. Haar wil ik hebben.

— En — als zij jou niet wil?

— Zij zal mij willen, als ik jou maar eerst heb weggerumd! zeide Lewis hooghartig, maar zeer kalm. Wat ben jij, bij mij vergeleken? Ik overtreft je in alles, in lichaamskracht, in schrandereheid, in vindingrijkheid. Ben jij soms op de gedachte gekomen om die stalen kast te laten smelten? Je zat met je handen in het haar, totdat „Zwarte Fie” je op mijn kunde opmerkzaam maakte.

Turner maakte een felle beweging van woede, een oogenblik leek het alsof hij zich op Lewis wilde werpen, maar hij bedwong zich, en zei, met een grijns om zijn dunne lippen:

— Ik zou je onderweg kunnen aangeven bij een agent, Lewis.

— Alsof je dat zou durven! Ik weet immers, al was ik er zelf niet bij, dat jij aan de Bankroof debet bent, en dat niet alleen, maar dat jij haar op touw hebt gezet, dat jij zelf den ouden boer hebt neergeschoten, ofschoon dat niet eens noodig was geweest, laffe hond. Wat zou het dus helpen of je mij verried? Je was dan meteen immers het kistje kwijt.

Turner verbleekte op vreeselijke wijze, maar nog wist hij zijn kalmte te bewaren, en zijn stem trilde niet, toen hij zeide:

— Het is goed, dan zullen wij er vannacht een einde aan maken, verdoemde rebel! Maar weet, dat het mij gemakkelijk zal vallen, je te vonnissen door den Raad van Vijf.

— Dat zou je integendeel heel moeilijk vallen, Turner, en jij zelf weet dat heel goed, hernam Lewis. Want lang voor je den Raad van Vijf zoudt kunnen bijeen roepen, zou ik je de keel al hebben dichtgeknepen. Ik geloof zoo waar dat je bang bent.

Turner wilde iets zeggen maar nu was Zwarte Fie hem voor met den zachten uitroep:

— Zijn jullie gek geworden? Is dat de manier om de Bende het best te leiden? Maak hem tot je eersten Kapitein, Turner, en jullie beiden zullen ons goud aanbrengen, jullie zullen de schatten op ons laten neerregenen. Maar met ruzie bereik je niets.

— Ik maak geen ruzie! zeide Lewis kalm. Hij is alleen te veel, en hij moet weg, want ik wil jou voor mij alleen hebben. Noem het zooals je wilt, spreek van een ziekelijke harts-tocht, van een woeste begeerte, noem het geen liefde, maar passie — wat raakt het mij allemaal? Ik geef het geen naam, — maar ik vecht er om, en ik vecht — tot aan het einde! Hij of ik, dat is hier de vraag. Maar jij kunt vannacht wegblijven, als je er niet bij kunt zijn. Morgen zal een van ons zijn overgebleven, Turner of ik zal morgen het gouden kistje verkoopen. Turner of ik zullen jou meester worden, en Turner of ik zullen voortaan leider zijn van den troep. Spreek ik in duidelijke taal?

Het was duidelijk voor iedereen die verstand had voor menschengezichten, dat Fie onder den indruk was geraakt van deze fiere, stoutmoedige woorden. Misschien had zij nooit iets voor Lewis gevoeld — thans deed ze het. Thans had ze hem bijna lief. Hoe zeer stak hij nu uit boven dien kleineren man, slecht gekleed, smal van schouders, met zijn sluwe, kleine oogjes en zijn ziekelijke gelaatskleur!

Goede hemei — als hij eens werkelijk bang was! Iets walgelijkers in een man kon zij zich

niet denken.

En op dit oogenblik ging haar heele hart uit naar dien grooten, sterken kerel met zijn regelmatig gezicht en prachtig geteekende sterke wankbrauwen, en zijn breede schouders.

Zag Turner wat er in haar omging? Het is mogelijk. Ook een man ziet scherp onder dergelijke omstandigheden.

Hij richtte zich zoo hoog mogelijk op en zei koeltjes:

— Dan zal het vannacht worden uitgemaakt. Hij of ik. Je gaat dus niet weg, Fie?

— Neen, ik ga met jullie mee. Ik wil er bij zijn.

— En — je zult kiezen dengeen die de overhand houdt? vroeg Lewis, haar heftig bij den arm vattend.

Een kort oogenblik aarzelde de vrouw, en toen zei ze met vaste stem:

— Ja!

— Tot ziens dan, jongens, tot morgen! — zeide Turner, die zich goed poogde te houden.

— Ik zou daar niet zoo zeker van zijn, zeide Lewis somber. Iemand die zoo vastbesloten is als ik, kan onmogelijk verliezen! Om haar zou ik een werelddeel kunnen vernielen!

Het drietal verwijderde zich.

Jackie Pinda en Joe bleven nog eenigen tijd op denzelfde stille straathoek achter, met de handen in hun zakken, en keken de vertrekkenden na, en toen elkander aan.

Toen zei Joe, zonder de minste opwindung:

— Is Turner in een begrafenisfonds?

— Hij is lid van een Crematievereeniging!

— Dat is heel verstandig, dat toont beleid en zuinigheid. Ik denk dat ze hem overmorgen zullen cremeeren, Jackie! Heb je trek in een borrel?

— Alleen als jij het betaalt, Joe.

En dit was de misschien wel wat te voorbarige grafrede bij den dood van Bernard Turner, in de politieregisters beter en meer bekend als Bernard Fisherman.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:
NORTH STATE **CLYSMA No. 30**
GOLD DOLLAR **MAVRIDES TURKISH**
PIRATE

HOOFDSTUK VII.

DE ONTKNOOPING.

Turner was geen straatroover uit de oude doos. Het is waar, dat hij zich slecht kleeedde, al kleeedde hij zich duur, maar hij woonde in een werkelijk zeer fraai flat, bestaande uit zes kamers, en gelegen in de wijk van Mayfair. Het spreekt vanzelf dat hij daar al den tijd van zijn dienstbetrekking in het huis van gravin Muriel zelden of in het geheel niet geweest was.

„Zwarte Fie” echter was dat flat blijven bewonen, en had er orde op gesteld met de hulp van een dienstmeisje en een werkster.

Het flat had een eigen opgang, zoodat men geen portier behoefde voorbij te gaan, en dat was voor een man als Turner een zeer groot voordeel.

Hij ontsloot de deur met een vaste hand.

Het drietal was met een taxi gekomen, en gedurende den geheelen rit was er geen enkel woord gewisseld.

De vrouw had alleen op een der banken willen zitten, en geen der beiden doodsvijanden naast zich geduld.

Turner scheen volmaakt bedaard te zijn geworden, en hij sloot behoedzaam de deur weer achter zich, schakelde licht in, ofschoon Lewis, die zijn man kende, dadelijk zijn zaklantaarn had ontstoken in de duistere gang, en toen beklommen zij de breede trap naar de eerste verdieping, waar het flat van den bendeaanvoerder gelegen was.

Hier nam hij den kleinen woningsleutel van Fie in ontvangst, en ontsloot de deur.

En pas toen deze weer dicht was, en het licht brandde, begon Turner, den jas en hoed afleggend, en met een wrangen glimlach om de lippen:

— Zoo — dit is voor een van ons beiden dus de finish, als ik mij zoo mag uitdrukken! Wel, hoe had je je het gedacht, Lewis? Zullen wij elkander als tijgers telijf gaan? Zullen wij een kamer donker maken en elkaar met messen bespringen? Zullen wij onze linkerpolsen aaneen laten binden en de rechtervuist met een dolk

wapenen? Of zullen we keurig duelleeren op de pistool — de bureu wekken en er een politiezaakje van maken? Voor dat alles voel je niet veel?

— Ik heb twee luchtpistolen, zeide Lewis kalm. Je ziet dat er op gerekend is. Die maken geen leven.

— Dat is zoo — maar jij schiet verduiveld goed! wierp Turner hem tegen. De kansen zouden dus niet geheel gelijk staan. Luister eens, Lewis — ik heb iets anders bedacht, waardoor die kansen volstrekt evenwichtig zouden zijn.

— Wat dan? vroeg Lewis, wantrouwig. Turner antwoordde niet, maar knikte in de richting van het koffertje, dat Lewis zooeven op tafel had neergezet.

— Met het straleninstrument? vroeg Lewis langzaam. Wat wil je dan?

— Dat zal ik je zeggen! Ik stel voor, om de zaak door het lot te laten beslissen. In elk geval zijn we vroeger toch vrienden geweest, je kunt mij niets te verwijten hebben en Fie heeft nog altijd geen uitspraak gedaan. Er is een tijd geweest dat zij je zelfs haatte. Om kort te gaan — het is billijk dat onze kansen volmaakt gelijk zijn, en wat kan billijker zijn dan het lot? Wij zullen er dus om opgooien, met dobbelsteenen. Wie de hoogste oogen werpt die wint — en de ander zal even voor het toestel moeten gaan staan. Je gelooft immers dat het doodelijk is?

— Als ik den trechter op het hart richt, treedt de dood bliksemsnel in, bijna even snel als wanneer men zou plaatsnemen in den electrischen stoel. En in ieder geval heel wat zekerder.

— Je neemt het dus aan?

Nog even aarzelde Lewis, hij keek naar de vrouw, die met een raadselachtig bleek gelaat wat terzijde stond, en toen antwoordde hij:

— Ik neem het aan! Het maakt in ieder geval geen leven, het is afdoende, — maar ik erken dat ik graag anders had gewild, dat ik

je graag met mijn eigen handen zou hebben gewurgd! Maar wacht — laten wij het Fie vragen. Aan haar beslissing onderwerp ik mij. wat zullen wij doen, Fie?

— Dobbelen! antwoordde de vrouw, altijd met dienzelfden vreemden glimlach op de lippen.

— Goed!

— Maar er moet twee malen geworpen worden! voegde Zwarte Fie er aan toe, zonder van haar plaats te verroeren, zonder een van de mannen aan te zien, en langzaam haar handschoenen uittrekkend. Wie de hoogste oogen werpt in totaal, die heeft het leven en mij gewonnen! Ga de dobbelsteenen maar halen, Turner.

— Waar zijn die? vroeg Lewis snel.

— Ik geloof hier naast, in de rookkamer!

— Laat dan de zijdeur open. Ik vertrouw jullie niet al te best! gromde de voormalige ingenieur.

Turner haalde slechts de schouders op, opende een zijdeur en ging een veel kleiner vertrek binnen, waar een paar speeltafeltjes, gemakkelijke stoelen en een rookkastje stonden.

Hij keerde terug met een lederen dobbelbeker, en steenen.

Zwijgend ging hij er mee naar de tafel, en zeide:

— Begin jij maar! Je bent immers de uitdager!

— Wacht! zeide Lewis kortaf. Eerst zal ik het toestel in orde maken. Er mag geen seconde verloren gaan.

Hij opende het koffertje, nam er het toestel uit, sloot een der snoeren aan een contactdoos, draaide aan een paar knoppen, regelde den trechter, die zacht scheen te sissen, en zeide toen:

— Ziezoo! Het is in orde! De straal is nu op haar krachtigst. En weet je wat het zonderlinge en mooie is van mijn vinding, Turner? Dat zal ik je zeggen: je kent natuurlijk de werking van het brandglas. Laat men er een zonnestraal doorheen vallen, dan concentreert zich die pas op eenigen afstand van de lens, en veroorzaakt daar een kern van groote hitte. Als kind moet je stellig wel eens luciferskoppen zoo in brand hebben gestoken. Voor en achter dat punt kan men gerust de hand houden — van hitte is niets te bespeuren. Maar het vleesch zou verschroeien als het brandpunt juist met de hand samenviel. Welnu, precies op dezelfde wijze werkt mijn toestel, met dit verschil, dat de gloeizone, als ik mij zoo mag uitdrukken, bijna een voet breed is! Dat wil dus zeggen dat ik mijn straal rustig, recht vooruit kan laten gaan, zoodat zij het behangselpapier treft,

zonder dat er ook maar het minste aan bederft, want zooals je ziet bevindt de muur zich minstens vier meters van mijn aardig toestel. Maar hij die gaat sterven, zal op een afstand van twee meter worden geplaatst, want op twee meter is de straal ingesteld. Is dat niet geniaal?

— Het is prachtig bedacht, Lewis! antwoordde Turner op een langgerekten toon. Maar luister eens, wie waarborgt dat de verliezer zich inderdaad voor het toestel zal gaan plaatsen?

— Zoo was het toch afgesproken? zeiden Lewis naïef. Dat waarborgt natuurlijk onze belofte.

— Soms is dat niet voldoende! zeide Turner met een laaghartigen grijns. Ik zie niet in, waarom ik je meer zou behoeven te vertrouwen dan mezelf! Wij zullen zeggen dat je een van je windpistolen ontladst, en het andere geeft aan Fie! Zij zal dan het wapen ter hand moeten stellen aan den winnaar, zoodat die den ander kan dwingen zijn woord gestand te doen, en vrijwillig uit te knippen!

— Stem je daarin toe? vroeg Lewis, zich naar de vrouw wendend.

— Ja, antwoordde zij met vaste stem.

Lewis haalde zijn twee windpistolen uit de zijzakken. Een er van ontladde hij, en wierp de kleine projectielen in een hoek. Het andere pistool keek hij nog eens goed na, en toen trad hij op Fie toe.

De zwarte oogen van de vrouw troffen hem met een raadselachtigen blik, terwijl ze het wapen van hem over nam.

— Is alles klaar? vroeg Turner ongeduldig.

— Het is klaar! antwoordde „Zwarte Fie” met een lage, vreemdklinkende stem.

— Bewin dan, Lewis. Hier zijn de dobbelsteenen, hier is de beker!

De twee mannen waren op een kleine ronde tafel van mahoniehout toegetreden, waarvan het kleed was weggenomen.

Terzijde van hen stond het zacht sissende toestel.

En op twee meter daarvoor was een plek, klein, maar volstrekt onzichtbaar en een enkele stap zou voldoende zijn, bij het passeeren van die plek, om als door den bliksem getroffen neer te storten.

Lewis deed met vaste hand de dobbelsteenen in den beker, schudde hem en wierp de steenen.

Hij slaakte een kreet van blijdschap — de eene steen wees zes oogen, de andere vier. Zijn kansen stonden dus goed.

— Nu ik! zeide Turner, de steenen van de tafel nemend.

De beker liet een rammelend geluid hooren bij het schudden, de dobbelsteenen rolden over de tafel.

Zij wezen twaalf oogen aan. Van beide steenen lag de zes omhoog.

Turner zeide geen woord, en Lewis was een weinig bleeker geworden.

Het was zoo stil in het vertrek, dat er niet anders te hooren was, dan het heel zachte knetteren van de machine des doods.

Lewis nam opnieuw beker en steenen, nadat Turner van tafel had genomen en daar rolden zij alweer over het gladde hout.

Hij had acht oogen geworpen ditmaal.

Zonder eenige ontroering te laten blijken wierp Turner op zijn beurt en voor de tweede maal.

En ten tweede male wierp hij twaalf oogen.

Lewis had de hand even naar het hart gebracht, en dat was alles.

En Turner zeide scherp en fel:

— Het lot heeft gesproken Lewis. Je moet sterven. Doe je woord gestand.

Lewis wierp de doodsbleeke vrouw een onbeschrijfelijke blik toe en wilde doen met vaste tred op het toestel af stappen toen er een rauwe schreeuw klonk:

— Halt! Niet het lot heeft je veroordeeld, Lewis — maar het gemeenste bedrog! Hij heeft dobbelsteenen van zijn eigen maaksel gebruikt, die met lood zijn gevuld. O, hij is zoo knap als goochelaar, die duivel!

— Het was Fie, die de woorden had uitgeschreeuwd, met fonkelende oogen.

— O, jij slet! Jij hebt me vermoord! kreunde Turner, reeds worstelend in de verschrikkelijke vuisten van Lewis, die dol van woede over dit bedrog hem voortsleurde in de richting van de doodelijke straal.

Als een dolle vocht hij om zijn leven, worstelde, krabde, beet en sloeg, smeekte om genade, en kronkelde zich als een worm in den onverbiddelijken greep van die twee sterke handen, die hem bleven voortslepen, onweerstandbaar.

En eensklaps kwam er aan dat alles een tragisch einde.

Het lichaam schokte even, een akelige lucht van schroeiend vleesch verspreidde zich in het vertrek, Lewis liet het lichaam los en het viel levenloos ter aarde.

Een afschuwelijk gat was zichtbaar midden in de borst — doorlopend tot aan den rug, de verschrikkelijke hitte had alle bloedvaten onmiddellijk als het ware verschroeid, dichtgebrand, en er was geen druppel bloed gevloeid. Het was inderdaad alsof een zeer dikke vlaggemast met verschrikkelijke kracht door het lichaam was heengedreven, door een lichaam zonder bloed!

— Je wist het Fie, en je hebt ons laten begaan? vroeg Lewis zich omwendend naar de vrouw.

— Ik wist het, en ik liet jullie begaan, om jou te kunnen overtuigen van zijn laagheid, Lewis. Ik heb je lief. Kom, en kus mij.

Met een soort gebrul greep de groote man de vrouw in zijn armen, lichtte haar van de grond, toen....

Een felle, droge klop op de deur, deed hen verschrikt omzien.

— Wie is daar? vroeg hij, bijna onwillekeurig.

— Ik ben het — de Amerikaan!

De man en de vrouw keken elkander even verstemd aan, toen knipoogde Lewis, vatte het levenlooze lichaam bij de handen en trok het snel naar de woonkamer, waarvan hij de deur sloot.

Haastig ging hij vervolgens de machine buiten werking stellen, deed ze in het koffertje verdwijnen, en opende toen de deur.

Op den drempel stond een goed gekleed man, met een hoornen bril op den neus, en die het volstrekt niet vreemd scheen te vinden, om twee uur in den nacht ergens een bezoek te brengen.

— Maar hij was niet alleen.

Achter hem stond een andere heer, met een kort, zwart kneveltje, en wat verder in de gang was nog een derde gedaante te zien, van een zwaar gebouwd, langen kerel, die zich echter meer op den achtergrond scheen te willen houden.

— Wat wilt gij? vroeg Lewis kortaf, met zijn donkere oogen de twee heeren wantrouwend opnemend, die bedaard binnentraden.

De heer met den bril gaf niet dadelijk antwoord, maar keek eens rond, vestigde zijn blik op het koffertje, haalde zijn neus op, en zeide toen langzaam:

— Ik schijn toch nog te laat te zijn gekomen. Het ruikt hier zeer eigenaardig — het ruikt naar geschroeid vleesch.

Met een onwillekeurig en onbestuurd gebaar bracht Lewis de hand in zijn zak, die hij leeg wist.

De Amerikaan haalde de schouders op en vervolgde, op kalmen toon:

— Ik maak er U immers geen verwijt van? En ik weet wel dat je ongewapend bent, Lewis. Die dame daar echter is het niet. Maar ik onderhandel niet gaarne met lieden die windpistolen hanteeren — en zeker niet als die lieden vrouwen zijn! Die zijn veel te driftig en te spontaan! Gooi dat wapen weg, Zwarte Fie, of het zou je slech vergaan!

Een kort oogenblik aarzelde de vrouw, maar op het zien van de browning in de handen van den kleinste der beide heeren, wierp zij het wapen ver van zich af en vroeg brutaal:

— Wat willen jullie eigenlijk? Wie zijn jullie? Ben jij werkelijk dien Amerikaan die met Turner zou onderhandelen over het gouden kistje? Weet je wat ik bedoel?

— O, ja, dat weet ik zeer goed! antwoordde de heer met de bril afgemeten. Waar is Turner? Er kwam geen antwoord.

De blikken van den vrager gingen naar de deur van de rookkamer en hij vervolgde ijskoud:

— Ik weet waar hij is. Hij ligt achter die deur, dood. Getroffen door de straal uit het toeste in dat koffertje. Verhaal mij zijn dood, Lewis. Verzwijg niets, en bedenk dat ik jullie kan verderven, als ik wil. Van veel ben ik op de hoogte, dan kan ik je wel zeggen. Bedrog zou dus niet baten. Je hebt die vrouw lief, je hebt haar willen veroveren op je voor maligen chef. Dat is het recht van iederen man. Ha, stil eens! Die dobbelsteenen! Jullie hebben het lot willen laten beslissen?

— En het lot heeft ook beslist, antwoordde Lewis somber. Luister zoo is het gegaan.

En in korte woorden deelde hij, op zijn stootende, hortende wijze mede, welk drama zich had afgespeeld in ditzelfde vertrek.

De Amerikaan had aandachtig toegeluisterd, en zeide, toen Lewis zweeg:

— Ik geloof je. En — dan is het misschien goed geweest dat ik toch niet vroeger kon binnendringen. Die schurk had zijn woning tot een ware vesting gemaakt. Het hield mij langer op, dan ik verwacht had.

— Maar — wie is U dan eigenlijk? vroeg Zwarte Fie, eens tap naderbijkomend.

De Amerikaan antwoordde niet aanstonds, maar keek de man aan door de lichtblauw gekleurde glazen van den grooten bril.

Toen zeide hij, op de zelfde afgemeten wijze:

— Wie ik ben, zul je spoedig genoeg hooren. Waar bewaarde Turner de gestolen buit? Antwoordt maar niet — je blikken hebben je al verraden. In die kleine brandkast daar. Wel, ze kan onmogelijk zwaarder zijn dan een paar honderd kilo.

Hij gaf den heer die met hem was meegekomen een wenk, die ging weer naar de deur, stak de hand op, een reusachtig gebouwd man kwam binnen met een zwaren baard om, waarvan een leek zelfs kon zien dat ze was nageemaakt, die aan een enkel gebaar genoeg had om regelrecht op de brandkast toe te stappen, en met oogen, verglaasd van verbazing zagen Lewis en Zwarte Fie, hoe de reus het meubel kalm van het onderstel lichtte, alsof het een sigarenkistje was, er de kamer mee uitliep. ter-

wijl de tweede heer glimlachend de deur voor hem openhield, en er mee verdween.

Toen er niets meer gehoord werd, hernam de zonderlinge bezoeker:

— Ik zou je in een zeer moeilijk parket kunnen brengen, Lewis — wegens dien daar aan den anderen kant van die deur. Maar ik heb de overtuiging dat die schurk zijn lot dubbel en dwars verdiende. Een laaghartig verraderlijke schelm was hij. Ik weet vrij veel van je Lewis. Je bent niet steeds een misdadiger geweest. Het toeste dat je voor verschillende doeleinden hebt kunnen gebruiken bewijst, dat je een waar genie bent. Waarom heb je je talenten niet anders weten te gebruiken?

— Ik had geen geld, maar wel een moeder en een zuster die moesten eten en verpleging behoeften, antwoordde Lewis norsch.

De bezoeker deed een stap naar hem toe, en zei, hem recht in de oogen ziende:

— Een dezer dagen zal een man je in je woning komen bezoeken die over je uitvindingen met je zal komen spreken. Laat dit beroep varen, dat je slechts ten verderve kan voeren. Als je die vrouw zoo lief hebt dat je haar niet kunt prijsgeven — verlaat dan met haar dit land. Het komt mij voor, dat je haar hebt weten te winnen. Dan moet zij je ook een offer weten te brengen. Verzetten jullie je hier echter tegen — wee dan jullie toekomst, want dan zal ik onverbiddelijk zijn —

— En — het kistje? Koopt U het niet? vroeg de vrouw, toonloos, niets begrijpend van dit geheele voorval.

De bezoeker had zich al naar de deur gewend, gereed om heen te gaan.

Op den drempel wendde hij zich nog eens om, en zei met een eigenaardig lachje:

— Voor ik het koop, Zwarte Fie, voor ik dat kistje koop en dat andere dat jullie gestolen heb, zou ik je den raad willen geven, het nog eens zeer grondig te laten onderzoeken door een juwelier, die jullie kunnen vertrouwen, of door een kenner onder de bendeleden. Tot ziens — of vaarwel, zooals het lot zal uitwijzen! De man die nu met jullie sprak is John Raffles.

De deur viel dicht en de twee medeplichtigen waren alleen.

Een uur of zes later begrepen zij de geheele beteekenis van de raadgevingen van den nachtelijken indringer.

Het zoogenaamde gouden kistje was nageemaakt en zoo waren alle andere dingen, uit de vitrine ontvreemd.

Raffles had de beide dagen die hem gelaten waren, besteed, om van die voorwerpen, voor alle zekerheid, en in geval ze toch mochten worden meegenomen, uitstekend nagebootste oopieën te vervaardigen.

Wanneer de lezer nog iets van Lewis mocht

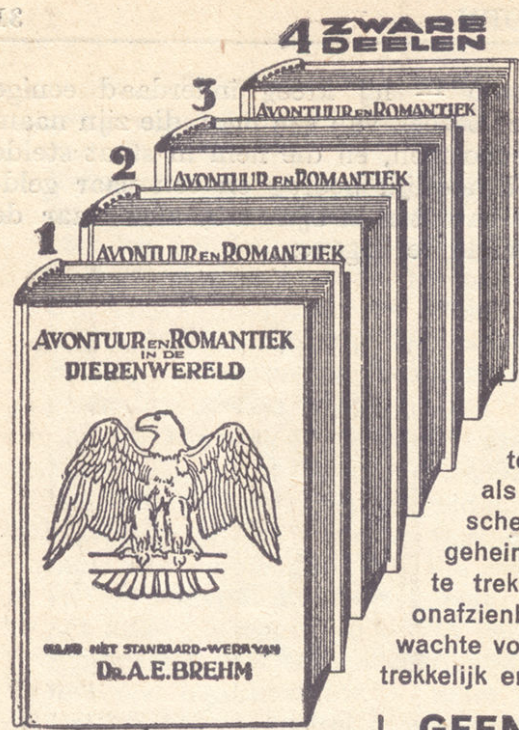
willen weten — hij kreeg inderdaad eenige dagen later bezoek van een man, die zijn naam niet wilde noemen, en die hem in staat stelde met een behoorlijk bedrag en een paar geldbelovende patenten in zijn zak, zich naar de nieuwe wereld te begeven.

De volgende aflevering bevat:

Een nachtelijke overval.

GEEN DROOG WETENSCHAPPELIJK WERK

MAAR uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeer, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen . . . . De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen . . . . En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

Complete fraai gebonden standaard-uitgave

4 DEELEN

2160 bladzijden en ruim 60 kleuren-drukplaten 200 foto's 250 teekeningen

WAARDEVOL BEZIT VOOR OUD EN JONG

Binnen het bereik van iedere beurs!

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dierkundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordelingen :

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties . . . . Rijk vertelmateriaal voor de scholen . . . . Gezellige boeken . . . . Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo! . . . .

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C. Ondergeteekende wensch franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave :

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

- { tegen betaling à contant van fl. 12.—
  - { tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50
  - * { tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
- Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl. .... is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM _____

ADRES _____

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt. L.L.

GEGARANDEERD ECHTE

DIAMANTEN RINGEN

14 KARAAATS GOUD

GARANTIEZEGEL

OP ELK ETUI

475

REEDS VANAF

BATCO DE COUPONS

BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

CLYSMA N:30 1 1/4 ct || **NORTH STATE** 1 1/4 ct

MAVRIDES 1 1/4 ct || **GOLDDOLLAR** 1 ct

MASPERO N:2 1 1/2 ct || **PIRATE** 1 ct

BRISTOL 1 ct || **FLAG** 1 ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekkade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus

GRATIS PUNTEN

Naam: .....

L24

Adres: .....

Geef uw naam gratis en franco. Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van hetzelfde adres wordt slechts een keer de ontvangst geaccepteerd.

MARY LAVIOR EN STANLEY SMITH, DE BEKENDE METRO-GOLDWYN-MAYER ARTISTEN